

Božidar Nagy, SJ

**TKO JE BIO
PATER RUPERT?**

BOŽIDAR NAGY, SJ

TKO JE BIO PATER RUPERT?

Kratka biografija

Filozofsko-teološki institut
Družbe Isusove
Zagreb, 2024.

PREDGOVOR

Pater Rupert pripada onoj skupini svetih ljudi na koju bi se djelomično mogla primijeniti poznata izreka pape Franje: „I santi della porta accanto“ tj. „sveci iz našega susjedstva“. Ta se izreka odnosi na osobe sveta života koje stanuju „kraj naših vrata“, tj. susrećemo ih u našoj blizini, ali ne zamjećujemo njihov svetački život. Ovu izreku papa Franjo često ponavlja pozivajući vjernike da otkrivaju upravo takve svece. Na p. Ruperta, kako gore spomenuh, mogla bi se samo djelomično primijeniti ova Papina izreka. Premda do sada u široj javnosti p. Rupert još nije poznat, za vrijeme svoga života, a potom nakon svoje smrti, u sjećanjima sviju koji su ga poznavali uživao je glas svetoga svećenika i redovnika. Najbolje je to izrazila jedna njegova suradnica u apostolatu bolesnika Danica Grubišić: „To vam je bio živi svetac koji je hodao po zemlji!“

Kao autor ovoga kratkog životopisa p. Ruperta, a i onoga opširnog iz 2009., potpuno se slažem s ovom izjavom gospođe Danice. I ja sam tako doživljavao p. Ruperta kao srednjoškolac kad mi je u Slavonskom Brodu predavao vjeronauk pa u kasnijim kontaktima i susretima s njime. Od svih svećenika koje sam susreo na svome životnom putu u djetinjstvu i mladosti p. Rupert je svojim svetačkim životom na mene ostavio najdublji dojam kao potpuno Božji čovjek i sasvim posvećen svome svećeničkom zvanju. Na odluku da o njemu napišem životopis potaknulo me je jedno sasvim izvanredno nadahnuće koje sam opširnije opisao u Predgovoru te prve opširne biografije p. Ruperta iz 2009. g. Kad susretnete u životu svetoga čovjeka, ne možete taj doživljaj zadržati za sebe; imate potrebu priopćiti ga

Božidar Nagy, DI

TKO JE BIO PATER RUPERT?

Životopis svećenika franjevca
p. Ruperta Rozmarića (1921.-1991.)

Nakladnik: FTI – Filozofsko-teološki institut Družbe
Isusove Zagreb

Odgovara: Petar Nodilo, DI

Lektura i korekcije: dr. Tamara Bodor i dr. Željko Poljak

Grafičko uređenje: design.inmedia@gmail.com

Tisak: Monogram j. d.o.o.

ISBN 978-953-231-201-0

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod
rednim brojem 001225556.

Tiskano 2024.

Slika na koricama:

Umjetnička slika p. Ruperta Rozmarića. Izradio akad.
slikar Anto Mamuša (Novi Travnik) 2016.

i drugima, tu radost podijeliti sa što većim brojem prijatelja, poznanika, vjernika kao što evo ja sada činim po drugi put sa željom da informacija o njemu dođe do što većeg broja vjernika. Osim toga, vjerujem da sam ovim pisanim svjedočanstvima o p. Rupertu i njegovu svetačkom životu samo verbalizirao dojmove i uvjerenja onih koji su također imali milost i sreću susresti p. Ruperta i Božju blizinu koja je kroz njega zračila. A ti dojmovi o njegovoj svetosti ostali su u nama, koji smo ga vidjeli i slušali, trajno prisutni i nisu izbljedili nego, dapače, sve više rastu kako vrijeme odmiče.

Svetost p. Ruperta najviše se očitovala upravo u njegovu herojskom apostolatu bolesnika u čemu ga do sada, prema mojim saznanjima, u Crkvi u Hrvata nitko nije nadvisio niti pretekao.

Opširna biografija p. Ruperta (236 str.) objavljena je još 2009. godine u izdanju franjevačke Provincije sv. Ćirila i Metoda kojoj je p. Rupert pripadao kao redovnik. Knjiga je već odavno rasprodana. Njezinoj potražnji donekle se udovoljilo time što je na internetu postavljena stranica posvećena p. Rupertu, na kojoj se u PDF-u može slobodno preuzeti cijela ova tiskom objavljena biografija (<https://putksuncu.hr/pater-rupert-zivot-za-boga-i-duse>).

Na istoj internetskoj stranici dodani su još i mnogi drugi sadržaji vezani uz p. Ruperta koji nisu bili objavljeni u njegovoj biografiji. Nedavno je p. Rupert dobio i svoj profil na Facebooku te se i ondje mogu pronaći informacije koje omogućuju još bolje upoznavanje njegova svetačkog lika.

Kako bi poznavanje p. Ruperta došlo do što većega broja hrvatskih vjernika, a koji do sada nisu imali mogućnost upoznati ga, ova skraćena biografija omogućit će čitateljima da doznaju osnovne podatke iz njegova života i apostolata.

U godini kad objavljujemo ovu kratku biografiju, snimljen je i dokumentarni film o njemu. Taj hvala vrijedan pothvat samoinicijativno je pokrenula i ostvarila karizmatska zajednica mladih „Nanovo rođeni“ iz zagrebačke župe sv. Stjepana u Botincu. U filmu svoja svjedočanstva daju osobe koje su ga poznavale.

Mnogi se već preporučuju u zagovor p. Ruperta. Na njegovoj internetskoj stranici objavljuju se zahvale za uslišanja i primljene milosti po njegovu zagovoru, a na kraju ove knjižice nalazi se i molitva za obavljanje devetnice za njegov zagovor te informacije o primljenim milostima.

Glas svetosti p. Ruperta koji je već odavno prisutan i sve se više širi, kao i milosna uslišanja po njegovu zagovoru, svakako su i poticaj, ali i uvjet prema crkvenim propisima, da se ozbiljno počne razmišljati o pokretanju postupka za njegovo proglašenje blaženim i svetim.

Na kraju zahvaljujemo svima, posebice njegovoj rodbini koji su materijalno pomogli objavljivanje ovoga životopisa p. Ruperta.

p. Božidar Nagy, DI

P. Rupert ušao je u franjevački novicijat na Trsatu 1938. g.

ŽIVOTNI PUT PATRA RUPERTA

Djetinjstvo i mladost

Župna crkva u Štrigovi u kojoj je kršten p. Rupert

Pater Rupert Rozmarić, krsnim imenom Herman, rodio se 2. travnja 1921. u Štrigovi u Međimurju. Roditelji su mu se zvali Roman i Justina rođ. Šćavničar. Bio je najstariji od dvanaestero djece; bilo ih je šest sinova i šest kćeri. Roditelji, oboje veoma pobožni i vjerni Crkvi, dali su svojoj djeci već od malih nogu pravi kršćanski odgoj. Tako je i mali Herman svoje zvanje nosio još iz obiteljskog doma. Dvije tetke, sestre njegove majke, bile su časne sestre uršulinke. „Od svojih najmlađih godina,“ pripovijeda njegova sestra Justina, „Herman je bio ozbiljan, uredan, od-

ličan đak, a iznad svega naročito pobožan. Mama ga je često nalazila u sobi gdje kleči i moli. Rado ga je stavljala ostaloj djeci za uzor. Mamino isticanje Hermana kao najvrjednijega djeteta nama nije smetalo, jer smo ga i mi tako doživljavali; čak smo prema njemu imali i dozu strahopoštovanja i veoma smo ga cijenili.“

P. Rupert u osnovnoj školi

U obitelji se svake večeri molila zajednička krunica. Prije i poslije jela se također molilo. Otac i majka uvijek su zajedno s djecom išli u crkvu. Bog je bio sve u ovoj obitelji. Roditelji su bili članovi Trećega reda sv. Franje. Osim molitve u obitelji se rado i često pjevalo jer su roditelji bili i članovi pjevačkog zbora; posebno nedjeljom njihovo su pjevanje rado slušali susjedi pa bi znali govoriti: „Rozmarići opet pjevaju“!

Imovinsko stanje ove brojne obitelji, međutim, bilo je slabo. Otac je bio stolar sa slabom zaradom,

a majka je bila kod kuće. Otac u potrazi za poslom morao se s obitelji često seliti iz jednog mjesta u drugo: iz Štrigove u Hrašćinu, potom u Bedekovčinu, nakon toga u Čakovec i na kraju su došli u Varaždin gdje su i ostali. Duboka vjera i pouzdanje roditelja u Božju Providnost uspijevala je nadvladavati sve teškoće. Sestra Justina pripovijeda jedan zanimljiv detalj iz toga razdoblja:

„Naša obitelj, a bilo nas je tada već sedam članova, našla se 1928. godine u kriznoj situaciji. Tata je ostao bez posla, bilo je to zimi, a mi bez ogrjeva i hrane. U toj nevolji kad nije bilo više izlaza roditelji nisu očajavali. Digli su se u noći i molili su se cijelo vrijeme, najprije Srcu Isusovu, a onda i krunicu i vjerovali su u Božju pomoć. Drugo jutro pred vratima kuće pojavili su se seljani noseći hranu, čak su i kolima dovezli drva, ugljen. Na upit roditelja kako to da su došli, odgovorili bi da ih je nešto ponukalo da to učine. A nisu nas uopće poznavali. Hermanu je tada bilo sedam godina. Smatram da je već tada zadobio posebnu pobožnost Srcu Isusovu.“ Ovakav slučaj ponovio se još jednom čega se sjeća brat Antun. Ponestalo je hrane za večeru; i obitelj je opet molila. Situaciju spašava župnik. Vraćajući se iste večeri s blagoslova kuća, samoinicijativno je navratio te ostavio darove što ih je dobio na blagoslovu. Začudenim roditeljima koji su zahvaljivali, župnik je odgovorio da ih se sjetio prolazeći mimo kuće i znajući da imaju dosta djece navratio je da ih obiđe i malo pomogne.

Dodajmo na kraju i ovo: Božja je Providnost obilno nagradila vjeru i pouzdanje ove uzorne katoličke obitelji. Svoju djecu roditelji su uspjeli školovati tako da su četvorica braće završila fakultete, a četiri sestre ušle su u prosvjetnu struku i postale učiteljice.

Ulazak u franjevački red, svećeničko ređenje i Mlada misa

P. Rupert – u franjevačkom sjemeništu u Varaždinu

Osnovnu školu Herman je završio u Čakovcu. Školovanje nastavlja u Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Varaždinu gdje završava šest razreda te sa 17 godina ulazi u franjevački red na Trsatu 1938. godine. Po tadašnjem običaju dobiva redovničko ime RUPERT, po svetom Rupertu, biskupu, velikom apostolu Europe, zaštitniku Salzburga i cijele Austrije.¹ Pod tim imenom ćemo ga poznavati kao uzornog franjevačkog redovnika i revnog Kristova svećenika. Maturu polaže 1942. i iste godine započinje studij teologije u Zagrebu. Za svećenika je zaređen 1947. godine u Zagrebu. Mladu je misu služio u

¹ Sveti Rupert rodom je iz Irske. Potječe iz plemićke obitelji. Posvećuje se Bogu i nakon što je završio irsku monašku formaciju oko 700. godine prelazi na europski kontinent. Putuje i propovijeda Evanđelje po Bavarskoj. Nakon uspješnih apostolskih ostvarenja kao putujući propovjednik dolazi na područje današnje istočne Austrije. Ondje gradi samostan i crkvu koji će biti početak sadašnjeg grada Salzburga. Postaje i njegov prvi biskup. Smatra se utemeljiteljem grada i izabran je za njegova zaštitnika. Umro je 27. ožujka 718. kad mu se slavi liturgijski blagdan. Njegov se grob nalazi u katedrali u Salzburgu. Proglašen je i jednim od glavnih zaštitnika cijele Austrije.

franjevačkoj crkvi u Varaždinu 13. srpnja 1947. godine. Za svoje je svećeničko geslo kao mladomisnik izabrao riječi sv. Franje: „Ljubav nije ljubljena“. Bilo je to znakovito i proročanski jer će Božanskoj ljubavi kasnije kao revni svećenik p. Rupert privući mnoge.

Nakon što je zaređen za svećenika p. Rupert započinje svoju pastoralnu službu najprije u franjevačkom samostanu u Koprivnici, a kraće je vrijeme službovao i u Baču. Godine 1948. pozvan je u jugoslavensku vojsku na odsluženje vojnog roka što ga je morao služiti pune dvije godine, sve do 1950. Bio je u vojsci negdje u Bosni. Kad se vratio, pripovijedao je svojoj rodbini kako su muslimani bolji vjernici od nas kršćana i više drže do svoje vjere, u što se uvjerio u kontaktu s mnogima od njih za vrijeme boravka u vojsci.

Učenici Franjevačke klasične gimnazije u Varaždinu sa svojim profesorima 12. lipnja 1939. god. P. Rupert drugi red odozgor, drugi zdesna (označen bijelim krugom)

Neumorni apostol po sjevernoj Hrvatskoj

Nakon izlaska iz vojske od 1950. godine p. Rupert nastavlja svoju pastoralnu djelatnost po raznim mjestima sjeverne Hrvatske. Nakon KOPRIVNICE I BAČA slušbuje u ovim mjestima: ZAGREB, VUKOVAR SL. BROD, KLOŠTAR IVANIĆ, KRAPINA, CERNIK, ČAKOVEC, KLANJEC. NAŠICE su mu bile posljednje mjesto službovanja. U jesen 1991. g. teško se razbolio, bio je operiran te upućen na liječenje u Zagreb. Istoga dana po dolasku u Zagreb 5. prosinca 1991. Bog ga je pozvao k sebi. I tako je p. Rupert u 71. godini završio tijekom svoga bogatog svećeničkog i redovničkog života ispunjenog brojnim dobrim djelima. Sahranjen je u Zagrebu na Mirogoju u zajedničkoj franjevačkoj grobnici.

Mladu Misu p. Rupert slavio je u franjevačkoj crkvi u Varaždinu 1947.

P. Rupert s roditeljima, braćom i sestrama na dan svoje Mlade Mise 13. srpnja 1947. g.

NA IZVORIMA DUHOVNOSTI

Svećenik duboke vjere

Čvrsta, duboka, svećenička vjera bila je glavna karakteristika duhovnosti patra Ruperta i temelj njegova svećeničko-redovničkog života; ona ga je prožimala potpuno, njom je bio natopljen kao spužva morem, a to se vidjelo iz svake njegove riječi i djela. Kod svakoga susreta s njime osjetilo se da je to svećenik koji najprije iskreno i duboko vjeruje u ono što propovijeda i za što živi, da mu svećeništvo nije služba koja se obavlja tek da se obavi onako mehanički kao neka profesija, nego je u njemu bilo nešto više i dublje. Dapače, za njega izvan vjere i njenih stvarnosti nije ni postojalo nešto drugo čemu bi poklanjao svoju pozornost ili trošio svoje dragocjeno svećeničko vrijeme.

To se najprije zamjećivalo u njegovoj molitvi u svim oblicima, posebice kada smo ga promatrali u adoraciji pred Presvetim, u molitvi svete krunice, u sabranom meditiranju nad duhovnim štivom koje je čitao, a danasve u slavljenju svete mise. Mi koji smo imali sreću i milost ministrirati mu ili pribivati njegovoj sv. misi nismo mogli ostati indiferentni gledajući ga kako velikom pobožnošću služi svetu misu. Bio je sav udubljen u otajstvo, naročito kad je nakon pretvorbe poklecao pred sakramentom tijela i krvi Kristove; činio je to tako pobožno, polako, sabrano sav uronjen u otajstvo Kristove prisutnosti

USPOMENA NA PRVU SVETU MISU

KOJI JE: **O. RUPERT ROZMARIĆ, RMB.**

SLUŽIO DNE **13. VII. 1947. U VARAŽDINU.**

Uspomena na Prvu sv. misu koju je nakon ređenja p. Rupert služio u franjevačkoj crkvi u Varaždinu 13. srpnja 1947. Za svoje mladomisničko geslo p. Rupert je uzeo riječi sv. Franje: „Ljubav nije ljubljena“ koje je bilo otisnuto na njegovim mladomisničkim sličicama

Unutrašnjost Franjevačkog samostana u Zagrebu na Kaptolu gdje je p. Rupert kao bogoslov boravio za vrijeme svoga studija teologije od 1942. do 1947.

na oltaru te smo svi bili ispunjeni strahopočitanjem pred otajstvom koje se po njegovu služenju pred nama događalo.

Njegova duboka vjera očitovala se potom u svim vidovima njegova apostolata. Imao je posebnu osjetljivost za onostranost, za drugi svijet. Tko ga je malo bolje upoznao i više s njime kontaktirao imao je dojam kao da „lebdi“ iznad zemlje, da po njoj ide, ali je ne dotiče; da je svećenik koji je na zemlji samo tijelom, ali duhom i srcem već je sav na drugoj strani, u onostranosti kamo bi želio privući i uputiti sve kojima je

bio poslan i s kojima se susretao. Bila je krilatica koja se mogla čuti u Sl. Brodu dok je ondje bio na službi: „ Ah, pater Rupert – živi u oblacima!“ Da, živio je u „oblacima“, ali su to bili oblaci Božje prisutnosti, o kojima čitamo u Svetom Pismu i Staroga i Novoga Zavjeta: oblak Božje prisutnosti nad šatorom sastanka u pustinji kroz koju su Izraelci nakon izlaska išli prema obećanoj zemlji, pa oblak Božje prisutnosti na gori Taboru kod Isusova preobraženja itd. A ovu su krilaticu izricali oni koji su inače s obje noge bili dobro oslonjeni uz ovu zemlju pa su teže shvaćali da netko može po njoj hodati, ali joj ne pripadati.

I naravno, kad je čovjek tako duboko uronjen u svijet vjere, želi i druge približiti njenim stvarnostima. Odatle revnost i žar p. Ruperta kojima je upravo gorio, bilo kad je propovijedao, ispovijedao, držao vjeronauk, bilo kad je osobno razgovarao sa sugovornikom kako bi ga uvjerio i priveo savjesnijem kršćanskom životu.

Veliki štovatelj i apostol Srca Isusova

Daljnja karakteristika duhovnosti p. Ruperta bila je njegova iskrena pobožnost prema Srcu Isusovu. Pater Rupert i Srce Isusovo dva su pojma koja se uvijek zajedno pojavu u sjećanju onih koji su ga poznavali. Trudio se svim sredstvima da se ta pobožnost što više proširi među onima s kojima je dolazio u kontakt. To je nekako davalo puninu njegovoj svećeničkoj osobi i njegovu apostolskom radu. Oblik štovanja Srca Isusova koji je najviše širio i preporučivao bila je Velika devetnica spasa – pobožnost Devet prvih petaka. Slušatelji njegovih propovijedi, kao i mi, njegovi vjeroučenici dobro se sjećamo kako je P. Rupert s velikom uvjerljivošću navodio jedan primjer vjernosti Srca Isusova svojim obećanjima. Radilo se

Slika Srca Isusova koju je p. Rupert redovito nosio na vjeronauk i u ispovjedaonicu

o jednom događaju koji se zbio u Sl. Brodu i to dvije godine prije nego što je p. Rupert onamo došao na službu. Donosimo ga kako slijedi i to onako kako ga je p. Rupert u svojim propovijedima opisivao:

Župnik vlč. Josip Ivanuš iz susjednog sela Trnjani dana 22. siječnja 1953. osjetio je u svojoj duši neki neobjašnjiv poticaj da pođe u Brod, a nije imao nikakva posebna razloga da onamo ide. Nije mogao odoljeti toj tajanstvenoj sili koja ga je poticala; i pođe biciklom u Brod. Navrati najprije svome kolegi župniku, ali ga nije našao kod kuće. Pođe potom do franjevača u brodski samostan, ali i oni su bili odsutni. I dok ih je čekao da se vrate, kako mu je bio predložio brat vratar, dolaze dva čovjeka i hitno traže svećenika jer je žena jednoga od njih dvojice na umoru. I kako se toga časa nije moglo naći nijednog domaćeg sve-

ćenika, gost župnik iz Trnjana odmah se odazvao, uzeo što je potrebno i pošao do kuće kamo su ga odvela ona dvojica. Žena je bila stvarno na umoru, ali još potpuno pri svijesti. Svećenik joj je podijelio sv. sakramente, ispovijed, pričest, bolesničko pomazanje. Nakon što je završio, dođe mu misao i odmah je upita je li možda obavila pobožnost Devet prvih petaka. „Da, velečasni, upravo sam ih prošlog mjeseca završila i zato sam vjerovala da Srce Isusovo neće dopustiti da umrem bez sv. sakramenata“, odgovorila je. Toga časa svećeniku postade jasno što je bila ona tajanstvena sila koja ga je poticala da pođe u Brod, a da za to nije vidio pravoga razloga. Bolesnica je nakon svećenikova posjeta ubrzo preminula, a svećenik se vratio u samostan i o tome izvijestio oca franjevce koji su se u međuvremenu vratili.

Sliku Srca Isusova revni p. Rupert nije nosio samo na satove vjeronauka. Redovito ju je nosio i u ispovjedaonicu te je postavljao kraj sebe tako da je svaki pokornik koji se kod njega ispovijedao, gledao izravno u sliku i u milosrdni Spasiteljev lik što mu je u izvjesnom smislu olakšavalo ispovijed.

Trajno uronjen u molitvu

Svatko tko je poznavao p. Ruperta brzo je uočio da je on svećenik koji molitvu ne obavlja samo formalno, iz dužnosti, nego iz uvjerenja, iz ljubavi, iz potrebe da bude što više s Bogom. Nerijetko su ga znali zateći noću u kasnim satima samoga u crkvi gdje moli, a neki su ga vidjeli i u dva sata u noći kako leži prostrt pred svetohraništem u dubokoj i iskrenoj molitvi. Krunica mu je redovito bila u rukama. I kud god išao uvijek ju je molio; ako se netko našao s njime u društvu, na putu, ili bilo gdje drugdje, brzo je bio pozvan da zajedno mole krunicu.

No, osim osobne molitve koja mu je provirala iz srca, p. Rupert je duboko vjerovao u moć zagovorne molitve, tj. molitve za druge. I ne samo da se sam molio za druge, nego je pozivao svoje poznanike i vjernike da se mole za njega i njegove apostolske pothvate. Mnoge zanimljive zgode to potvrđuju.

Uspjela molitvena pomoć muslimanki

Jedna muslimanka imala je bolesnu kćer koju je vodila i doktorima i hodži, ali bez uspjeha. Čula je za p. Ruperta, došla je k njemu i on joj je obećao da će se moliti i ujedno joj dao neku molitvu da i ona moli. I dogodilo se uslišanje: kćerka je ozdravila, a žena mu je potom došla zahvaliti za molitvenu pomoć.

Molitva spasila dijete druge nacionalnosti

Gospođa Kristina Kramer iz Sl. Broda pripovijeda kako joj se njezin poznanik s posla, Mile, inače

Ispovjedaonica u franjevačkoj crkvi u Sl. Brodu u kojoj je p. Rupert brojne vjernike pomirivao s Bogom po sakramentu sv. ispovjedi

komunist i druge nacionalnosti, obratio u teškoj situaciji. Rodilo mu se defektno dijete koje su morali odmah staviti u inkubator. Bio je očajan te tražio savjeta kod Kristine. Ona mu je najprije rekla što prije treba napraviti u smislu poboljšanja svoga života (odreći se psovke i dr.), a potom je o svemu izvijestila p. Ruperta. On joj je odgovorio: „Dobro, mi ćemo se moliti svaki dan, samo nitko ne mora znati na koju nakanu molimo.“ I onda je ocu djeteta rekla: „Mile, ja ću svaki dan ići na molitvu u crkvu i tamo ćemo se moliti za tvoje dijete. A on mi je ponudio da me vozi autom. I dolazio je svaku večer te me vozio u franjevački samostan na molitvu. I stvarno, to se dijete počelo oporavljati. Tako je dijete ozdravilo i vratilo se iz bolnice kući zdravo. Ali, i Mile se obratio, on i svi njegovi, roditelji i dva brata, svi su postali dobri pravoslavni vjernici.“

Molitva oslobođenja od opsjednuća

Doveo muž svoju ženu u samostan s molbom da netko od svećenika moli molitve nad njom jer je davala znakove pravog opsjednuća. Kako to nije uspio jedan svećenik koji je prvi bio zamoljen, pozvali su p. Ruperta koji je nastavio moliti nad tom ženom. Četiri su je čovjeka jedva držala jer se snažno otimala i upravo urlala. Ali p. Rupert je samo molio i na kraju je uspio smiriti ženu svojom molitvom te se ona vratila u normalno stanje.

Pokornik i isposnik

Osim što je bio čovjek duboke molitve, p. Rupert je bio i veliki pokornik, redovnik odricanja i nadasve čovjek posta. Koje je sve pokore činio sakriveno je u tajnama samostana, ali ono što se nije moglo

sakriti bio je njegov post, posebice petkom. Kada je petkom obilazio bolesnike izvan grada, u svoj poznati ruksak, uz ostalo što je kao svećenik nosio za bolesnike, stavio bi i kilogram kruha te bocu vode i to mu je bila hrana za cijeli dan.

Na evanđeosko siromaštvo bio je krajnje osjetljiv. Veoma je držao do čitanja duhovnoga štiva. Redovito je i drugima preporučivao da čitaju. Imao je osjećaj i zanimanje za asketsku i mističnu literaturu pa je to rado čitao.

Čovjek herojskih kreposti

Njegov redovnički franjevački subrat, p. Gordan Propadalo koji je dobro poznao p. Ruperta, ovako ga opisuje u svojim sjećanjima: „Rado je boravio u zatvorenoj crkvi u večernjim i noćnim satima. Nije se bojao; neki se boje noću sami biti u crkvi, ali on ne. Bio je familijariziran sa svetim prostorom. Upravo je volio biti u crkvi. U nekoliko sam ga navrata oko ponoći zatekao u crkvi, u Brodu i kasnije u Našicama. Crkva mu je bila omiljeno boravište, a znao je u njoj ostati i do sitnih sati. Živio je u svijetu Božje prisutnosti i zauzetosti za duše. S tim je bio zarobljen do te mjere da je za sve drugo bio odsutan; bolje reći, sve drugo, iako mu nije bilo nepoznato, nije ga posebno zaokupljalo. Imam dojam da je bio u stalnom dodiru s Bogom i u nekoj vrsti trajnog razmatranja. To je postalo njegovom ‘drugom naravi’. Rado je čitao vjerski tisak pa je bio upućen u događanja u Crkvi; sve što se ticalo vjere i vjerskih zbivanja bilo je područje njegova interesa. Dakako, bio je domoljub i puno je molio za svoj narod i domovinu, posebice u nevoljama domovinskog rata. Bio je uistinu čovjek herojskih kreposti.“

REVAN KRISTOV APOSTOL

Brojna su područja apostolskog rada p. Ruperta; svagdje je ostavio duboki trag, posijao sjeme koje je donosilo mnoge plodove. Bio je vjeroučitelj, propovjednik, traženi i cijenjeni ispovjednik, voditelj ministranata, revni širitelj pobožnosti Srcu Isusovu i Majci Božjoj, promicatelj katoličkog tiska, davatelj duhovnih vježbi, pučki misionar, duhovni vođa, karitativni djelatnik. Ali nadasve bio je apostol bolesnika ili, kako su ga nazivali, anđeo umirućih. U svakom poslu koji je radio unio je cijeloga sebe, dušom i srcem, predano, revno kao da samo to radi. Prikazat ćemo korak po korak svako od tih apostolskih područja na kojima je uvijek dolazio do izražaja heroizam njegove ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Kao da je Isus bio s njime, ne vidimo ga, ali osjećamo da je tu, s nama

Revnost p. Ruperta u širenju kršćanske vjere i njenih moralnih načela posebno je dolazila do izražaja u njegovu radu kao vjeroučitelja. Dok je to još bilo dopušteno od tadašnjeg komunističkog režima, p. Rupert predavao je vjeronauk u školi u Vukovaru. Dragocjeno svjedočanstvo o tome ostavio nam je Tomislav Mišir, sada liječnik u Osijeku. Ove svoje uspomene o p. Rupertu objavio je i u svojoj knjizi o Vukovaru²:

² Tomislav Mišir, Tržnica u Vukovaru, Vašar u Nuštru, Kronika jednog Vukovara, Matica Hrvatska-Ogranak Osijek, 2006, str. 113 – 114.

Franjevački samostan i crkva u Vukovaru - prvo mjesto službovanja p. Ruperta

„Bio mi je vjeroučitelj u 1. razredu osnovne škole 1951/52., a vjeronauk se tada još predavao kod nas u školi, premda je već vladao komunistički režim. Pred sobom ga tako živo vidim kako nama prvšašćima nadasve zorno govori o biblijskim temama. Imao je topao izraz lica, tople oči, a mimika i gestikulacija su bile savršene. Bio je umjetnik riječi. Vjerovao je u ono što nam je pripovijedao, a i životom je svjedočio. Od mnoštva biblijskih činjenica stvorio je jednu zanimljivu priču, unio se u nju kao da se sada zbiva. Uz živu gestikulaciju dočaravao nam je biblijska zbivanja i učinio ih zornima i zanimljivima. Plijenio je pozornost te smo ga netremice slušali i gledali cijeli sat. Svakome je od nas znao ime, što je nama malima puno značilo da nas osobno poznaje i uvažava. Kad je on bio u razredu kao da je Isus bio s njime, ne vidimo ga, ali osjećamo da je tu, s nama.“

Jedna njegova vjeroučenica iz Sl. Broda, s. Klau-dija, uršulinka, prisjeća se kako je p. Rupert predavao vjeronauk srednjoškolicima: „P. Rupert je na sa-

tovima vjeronauka govorio smireno, sabrano. Bio je dostojanstven i ozbiljan, ali naravan. Doživjela sam ga kao blagog čovjeka. S vremena na vrijeme je tražio da netko kaže koju strelovitu molitvicu. To me je potaknulo na vježbanje u Božjoj prisutnosti u mojoj gotovo ateiziranoj sredini gdje sam živjela.“

Mali odmor na Dunavu u Vukovaru – p. Rupert u čamcu

Vjeronauk uvijek pred slikom Srca Isusova

Kao autor ovoga životopisa i vjeroučenik p. Ruperta dodajem ovdje i svoja osobna sjećanja. Ono što je bilo posebno uočljivo na njegovim satovima vjeronauka bila je slika Srca Isusova koju je uvijek sa sobom nosio i pred kojom se redovito odvijao vjeronauk. To je nekako davalo puninu njegovom poučavanju i cijelom satu vjeronauka. Naš pogled bio je upravljen čas na njega i na ono što je govorio, čas je odlutao na sliku Srca Isusova te smo u njegovu nastupu na neki način osjećali milosni odjek koji dolazi

iz Kristova Srca i daje privlačnost njegovim riječima. Jedan trenutak ostao mi je sve do danas duboko utisnut u sjećanje. Objašnjavajući nam na jednom satu vjeronauka kako je nastala Biblija, među ostalim nam reče: „Kad bih ja pisao Bibliju, za naslov bih joj stavio ove riječi: ‘Bog je ljubav.’ Mnogo godina poslije papa Benedikt XVI. u jednom od svojih prvih govora izrekao je istu misao: „Cijela Biblija i njezina poruka može se sažeti u jednu rečenicu: Bog je ljubav“. Sastavni dio vjeronaučne pouke p. Ruperta bila je duhovna lektira koju je davao na čitanje iz samostanske biblioteke. Bio je neumoran u širenju dobroga tiska i poticanju nas mladih da čitamo duhovne knjige.

Velemajstor u radu s ministrantima

U samostanima gdje je službovao, pogotovo u svojim mlađim godinama, p. Rupert je, uz ostale sve-

P. Rupert s ministrantima koje je okupio u Slav. Brodu

ćeničke službe, bio zadužen i za rad s ministrantima; okupljao ih je, učio ministrirati i uvodio ih u revniji kršćanski život koji trebaju voditi kao poslužitelji oltara. „Pater Rupert bio je velemajstor u radu s ministrantima“ sjeća se profesor Josip Prudeus, koji je 2008. g. proslavio 60. godišnjicu svoga neprekinutog ministri-ranja, a započeo je upravo u franjevačkom samostanu u Slavonskom Brodu pod vodstvom p. Ruperta.

Žarki propovjednik

Apostolska revnost p. Ruperta dolazila je posebno do izražaja u njegovim propovijedima, kako za vrijeme redovnih sv. misa koje je služio po samostanskim crkvama gdje je službovao, tako i na pučkim misi-jama ili držeći duhovne vježbe i duhovne obnove. Kakav je p. Rupert bio kao propovjednik? Jedna riječ koja se spontano nameće i kojom bi se moglo okarakterizirati njegovo propovijedanje jest: žar. Znao je tako uvjerljivo govoriti o istinama sv. vjere da slušatelj nije mogao ostati ravnodušan. Kaže prof. Prudeus, koji ga je kao ministrant često slušao pod misama: „A propovijedi su mu bile vrlo, vrlo duhovne. Sav se zanio, sav se zapalio, sav se zažario, najradije bi slušatelje preklinjao da ga poslušaju, da se poprave, da budu bolji, da ne griješe.“

Premda se p. Rupert savjesno pripremao za svoje propovijedi, nije ih pisao tako da od tolikih koje je održao tijekom svoga svećeničkoga života u pisanom obliku nemamo ništa sačuvano osim jedne, jedine. Sačuvala se gotovo slučajno, zahvaljujući tonskom zapisu na tadašnjem kazetofonu. Riječ je o propovijedi koju je izrekao na mojoj mladoj misi u Slavonskom Brodu 31. srpnja 1971. g. Dugo vremena ta je kazeta bila zagubljena i nakon 39 godina bila je pronađena na gotovo čudesan način. Ta je njegova propovijed

odmah bila prepisana i stavljena na njegovu internetsku stranicu, gdje se može pronaći u tekstualnom obliku. Isto tako ondje je stavljen i audio snimak pa se može čuti i njegov izvorni propovjednički glas pun apostolskog žara. - <https://putksuncu.hr/jedina-sacuvana-propovijed-p-ruperta-iz-1971-godine>

Marljivi ispovjednik

Unutrašnjost franjevačke crkve u Slav. Brodu gdje je p. Rupert služio sv. mise, propovijedao i ispovijedao

Posebna vrlina p. Ruperta kao svećenika i pastoralnog djelatnika bila je njegova spremnost i zauzetost u dijeljenju sakramenta sv. ispovijedi.

Redovito je ispovijedao u samostanskim crkva-ma. K njemu su dolazili na ispovijed i mnogi svećenici, pa i profesori iz Đakovačke bogoslovije. Osim toga, veoma su ga često svećenici zvali u svoje župe kada su bila godišnja ispovijedanja za blagdane ili za proštenja. Kada je išao u Međugorje uvijek je ondje ispovijedao. Mnogi koji su zajedno s njime

onamo išli posvjedočili su da je išao u Međugorje najviše zbog toga da ondje ispovijeda.

Hrvatska misionarka u Africi č. s. Mirjam Šurjan, uršulinka, kao srednjoškolka u Sl. Brodu našla je u p. Rupertu vrsnoga duhovnoga vođu i ispovjednika. U svojim sjećanjima ovako nam piše iz daleke Afrike: „Neizmjerno sam zahvalna p. Rupertu što me je uveo u duboki kršćanski život odakle je niknula klica moga redovničkog i kasnije misionarskog poziva.“

Bio je dar neba našem vremenu

Štefica Ćorak, aktivna članica Franjevačkoga svjetovnoga reda našla je u p. Rupertu izvrsnoga duhovnoga vođu i savjetnika koji joj je pomogao pri odabiru njezina životnog poziva. Piše Štefica u svojim sjećanjima: „Tko god je poznao p. Ruperta slobodno može reći da je sretan što se susreo s tako divnim i svetim svećenikom, koji je iskreno i istinski živio svoj poziv, svoje svećeništvo. ‘Dok smo na putovima Božje volje, idemo zlatnim, sunčanim stazama’, često nam je govorio. Vjerujem da su njegove staze doticale same visine plavoga Neba.“

Spašavanje udaljenih i odlutalih

Duhovno skrbiti za duše, bilo da se radilo o zdravima bilo o bolesnima, za p. Ruperta je značilo u prvom redu nastojati pomiriti čovjeka s Bogom kroz sv. ispovijed; trudio se obratiti čovjeka, potaknuti onoga koji je možda već poodavno prekinuo vezu sa Stvoriteljem da se vrati u Očev zagrljaj. Pripovijeda jedna brodska liječnica: „Bila sam se udaljila od Boga i od Crkve i u tome stanju sam provela više od deset godina. U takvoj udaljenosti susretala sam samo poteškoće. Došla sam u velike životne proble-

Klaustor franjevačkog samostana u Slav. Brodu gdje je po drugi puta p. Rupert bio na službi 1977. do 1984.

me. Jednoga jutra nešto me ponukalo i otišla sam na misu u franjevačku crkvu. Ušla sam upravo kad je p. Rupert, koji je služio sv. misu, propovijedajući izgovarao ove riječi: „Zar je puno što Gospa od nas traži? Post petkom o kruhu i vodi te izmoliti Vjervanje i pet Očenaša“. Osjetila sam toga časa jedan snažan udar u srce, gotovo fizički, i počela sam plakati. Kad je izgovorio te riječi mene je stvarno milosna zraka pogodila u srce i ja sam se ponovno vratila Bogu i Crkvi. Bio je to početak moga novoga obraćenog života. Ali imala sam još mnoga pitanja. Jednoga dana dok sam bila dežurna u bolnici, p. Rupert, obilazeći bolesnike, navratio je u moju kancelariju i ostavio mi jednu knjigu, a da ga to nisam tražila. Knjiga je imala naslov „Mistični život milosti“. I čitajući knjigu našla sam odgovor na moja pitanja. Ujedno mi je u dušu ulazio veliki mir kad se to događalo. Bog mi je preko p. Ruperta poslao odgovor, a da on toga i nije bio svjestan.“

Vjera je bez djela mrtva

Uz prvotnu svrhu svoga svećeničkoga djelovanja, tj. pomirenje duša s Bogom po svetim sakramentima, p. Rupert nije ostajao ravnodušan ni prema materijalnim potrebama tolikih siromaha koje je susretao te kao pravi Božji čovjek koji do kraja živi Evanđelje, nije zanemario ni vršenje tjelesnih djela milosrđa. Obilazeći brojne bolesnike po kućama, često je nailazio na mnoge slučajeve velikog siromaštva, prave bijede ne samo duhovne, nego i materijalne. I pomagao je prema svojim mogućnostima.

Dragica Sadlo, dugogodišnja članica crkvenog pjevačkog zbora u slavonskobrodskom samostanu pripovijeda: „Kako su mu obitelji znale darovati hrane, osobito u vrijeme svinjokolja, on je to što je dobio često darovao prvom siromašnijem bolesniku za kojeg je procijenio da mu je potreban. Bilo je slučajeva kada je, tražeći bolesnike, zalutao i umjesto bolesnika našao siromašne beskućnike s malom djecom koji su živjeli u kolibama od kukuružnjaka. O tom je onda obavijestio članove Franjevačkog svjetovnog reda koji su se za njih pobrinuli.“

A Kornelija Kramer, također iz Sl. Broda, u čiju je obitelj p. Rupert često zalazio jer je imala bolesnu majku sjeća se: „Obilazio je siromahe, bez obzira na vjersku pripadnost, pa čak i nevjernike. Nosio im je hranu koju je znao dobiti od drugih. On je jednostavno išao u susret čovjeku, njegovim duhovnim i materijalnim potrebama ne obazirući se na vjersku pripadnost. Privukao je puno ateista koji bi znali reći da, ako ima pravih svećenika, to je onda on.“

Iznimno prožet Božjim Duhom

Č. s. Valentina Milovec ovim riječima opisuje svoje dojmove o p. Rupertu i njegovoj ljubavi prema bližnjemu: „P. Rupert je bio izuzetno prožet Božjim Duhom. Bio je duša molitve i žrtve, neumoran za druge. Neumoran i ljeti i zimi, moker i gladan, ali raspoloživ za usluge. Uvijek pjevajući na biciklu i s cvijetom na njemu: znalo se da nosi Presveto, da ide bolesniku. Svojom jednostavnošću osvajao je druge. Za svakog je imao utješnu riječ. Znao je pronaći ljude koji su bili spremni svoj suvišak dijeliti s drugima. Pronalazio je osamljene, povezivao ih i pomagao im da osmisle svoju samoću i svoj život.“

Sandale p. Ruperta, jedini sačuvani njegov odjevni predmet koje je nosio na svojim pastoralnim posjetima i na svojim pohodima bolesnicima u mjestima gdje je bio na službi. Sačuvala ih je kao relikviju obitelj Zečević u Sl. Brodu

MISIONARSKO DJELOVANJE U LUPOGLAVU

Obnovljena župna crkva u Lupoglavu

Nakon službe u Slavonskom Brodu, p. Rupert je 1958. g. poslan na službu u Kloštar Ivanić. Osim redovitih redovničkih obaveza u franjevačkom samostanu, bila mu je povjerena pastoralna skrb za susjednu župu Lupoglav koja tada nije imala svećenika. U Lupoglavu su u to vrijeme komunizam i bezboštvo imali duboke korijene. Ljudi se bili otuđeni od Crkve. Župnika su nakon rata pokušali ubiti i protjerali su ga iz župe. Deset godina je p. Rupert orao tu njivu uz mnoge teškoće, razočaranja i poniženja. Od raznih izvjava što smo ih prikupili iz toga razdoblja svećeničkoga života p. Ruperta, posebno se ističu tri svjedočanstava suvremenika koje ovdje donosimo.

Umjesto božićnih pjesama za polnočku pogrde, uvrede i pljuvanje

Vlč. Mijo Pavlaković bio je župnik u Brckovljanima, susjednoj župi kraj Lupoglava i dobro je poznao p. Ruperta kao susjeda te je bio svjedokom njegova herojskoga misionarskoga rada u toj teškoj župi Zagrebačke nadbiskupije. Pripovijeda vlč. Pavlaković: „Lupoglav je slovio kao bezbožno mjesto zajedno sa susjedna dva mjesta Ježevo i Novoselec. Od vremena kad su komunisti pokušali ubiti župnika izbovši ga nožem i koji si je jedva spasio život, Lupoglavom su upravljali oci franjevci iz obližnjeg Kloštra Ivanića među kojima je glavni bio p. Rupert. Kako je on bio veoma revan u radu za Boga i vjeru, komunisti su mu se odupirali, protivili se njegovu radu, napadali ga. Posebno je dramatično bilo jedne godine za Božić za polnočku kada su ga i fizički napali, vrijeđali ga, pogrđivali i po njemu pljuvali. On se nije nikada tužio niti prigovarao, samo je znao stiskati zube, obrisati čelo, pozdraviti i otići... Inače, p. Rupert bio je nezahtjevan, revan, samoprijegoran, siromašan, vjeran, ponizan, strpljiv, radin, tražio je od svih što veće prijateljstvo s Bogom i s tim povezan pošteniji život. Imao je puno misionarskog duha“.

Marni vjeroučitelj koji nas je puno toga naučio

Franjevački brat laik Josip Lacković, rodom iz Caginca kraj Kloštra Ivanića od svoga je djetinjstva poznao p. Ruperta koji mu je predavao vjeronauk i učio ga ministrirati. Potaknut njegovim primjerom Josip je odabrao redovnički poziv i ušao je u franjevački red kao brat pomoćnik-laik. Evo njegovih sjećanja: „Kad nam je dolazio držati vjeronauk uvijek je nosio ruksak s katehetskim dia-filmovima koji su se upravo

tada počeli upotrebljavati na vjeronauku, što smo rado gledali i bila je to za nas velika novost. Kako je bio veliki štovatelj Srca Isusova, naučio nas je moliti i pjevati zlatnu kronicu. Također nas je učio kratke strelovite molitvice i savjetovao nam da ih molimo, pogotovo kad dođemo u kakvu nevolju. Njegov primjer svetog svećenika i redovnika te njegov apostolski žar tako je na mene djelovao da sam i ja ušao u franjevački red.“

Razrušena župska kuća u Lupoglavu koja je više od pedeset godina u ovakvom stanju podsjećala na komunističke progone Crkve i vjernika kojima je bio izložen i p. Rupert za vrijeme svoje službe u tome mjestu

Doček sa sjekirom na vratima

Najbolje svjedočanstvo i važne informacije o djelovanju p. Ruperta u Lupoglavu dala je č. s. Benedikta koja je u to vrijeme bila novakinja u novicijatu Školskih sestara franjevki u Kloštru Ivaniću. Evo njezina svjedočenja:

„Sam mi je p. Rupert pripovijedao jedan dojmljiv događaj iz svoga rada u Lupoglavu. Jedna mu je starica poslala poruku po svom desetogodišnjem unuku koji je išao na vjeronauk da joj dođe podijeliti svete

sakramente jer je osjećala da se njezin život bliži kraju. Pater je odmah pošao k njoj, ali na njegovo veliko iznenađenje i zaprepaštenje sin te starice dočekaao ga je na vratima sa sjekirom u ruci. 'Toliko sam bio priseban', rekao je Pater, 'da sam se bez riječi povukao nazad, ne objašnjavajući mu da mi je starica poslala poruku po njegovu sinu'. Svoju borbu da pošto-poto dođe do starice uspio je završiti tako što je tri dana dežurao sakriven u obližnjem šikarju, čekajući da sin nekamo ode od kuće. U samostan bi dolazio kasno uvečer, nešto pojeo i par sati odspavao te rano ujutro odlazio u svoj zaklon pod vedrim nebom, a bio je k tome mjesec studeni. Treći dan ujutro sin je morao poslom u Zagreb. Pater Rupert je naravno odmah izišao iz svoga skloništa i ušao u kuću. Baka je bila sama i prilično odsutna, ali kad ju je p. Rupert pozdravio i prihvatio za ruku, odmah je došla k sebi i počela plakati. Znala je sve što mu je učinio njezin sin i to ju je silno boljelo. Pater ju je uspio utješiti. Tek tada je doznao da njezin unuk ide potajno na vjeronauk i da mu to otac ne zna. Staricu je lijepo pripremio za smrt i ona je za tri dana umrla. Netko iz susjedstva ga je upozorio da je starica umrla pa joj je pater smrt oglasio zvonom, no sin nije dopustio crkveni sprovod. Ali p. Ruperta to nije toliko žalostilo, imao je svoju logiku koje se nije nikada odricao. On je staričin ukop ispratio crkvenim zvonom i potom je odslužio svetu misu za pokoj njezine duše. Dodajem ovome da se iz Lupo glava p. Rupert koji puta vraćao čak i ranjen jer su ga ondje znali i fizički napasti i kamenjem mu razbili glavu. I to nažalost nije bilo jedini put."

Pred svetohraništem u dva sata u noći

Nastavlja dalje svoje svjedočanstvo s. Benedikta: „Kad se ovakve činjenice imaju pred očima, onda po-

staje jasnije zašto je p. Rupert toliko molio i činio pokoru. Treba posebno istaknuti njegove adoracije, odnosno prostracije na podu pred svetohraništem u samostanskoj kapeli. Naći ga u kapeli pred Presvetim u 21, 22 ili 23 sata u noći, to je za mene postalo gotovo normalno, ali naći ga u 2 sata u noći u mjesecu studenom, kako leži na podu, to je bilo stvarno iznenađujuće. Kada sam jedne noći, ne mogavši spavati, i ja pošla na molitvu u kapelu koja je inače bila dosta prostrana, a gorjelo je samo vječno svjetlo, tek nakon nekoliko minuta primijetila sam p. Ruperta gdje leži na podnožju oltara prostrt pred svetohraništem. Bilo mi je neugodno pa čim sam ga primijetila, izišla sam iz kapele.“

„Možda ćete se jednoga dana pred njim moliti!“

S. Benedikta prisjetila se još jedne zgrade: „Bilo je to dok sam još bila u novicijatu u Kloštru Ivaniću 1963. g. Mi mlade novakinje znale smo se češće smijati i zbijati šale na račun odijevanja p. Ruperta i njegove nebrige za vanjski izgled; npr. kvačicama za rublje znao bi si pričvrstiti nogavice da mu se ne zaglave u kotaču bicikla ili motorčića koji je vozio. Jedna pak starija sestra, gledajući našu neozbiljnost, znala nas je blago prekoriti: 'Samo se vi smijte, ali ćete se možda jednog dana pred njim moliti!' – Aludirala je na njegovu svetost koju je ona dobro poznavala, a koja je nama novakinjama tada još bila sakrivena. Tek sada vidim koliko je bila u pravu!“

Izmolio lijepo vrijeme za tijelovsku procesiju

S. Leonarda upoznala je p. Ruperta kao novakinja u Kloštru Ivaniću, a nakon formacije postala je magistra novakinja pa je s p. Rupertom surađivala u apostolatu po tamošnjim filijalama. Evo njezinih

sjećanja: „Dok sam bila u novicijatu u Kloštru Ivaniću, p. Rupert je bio vjeroučitelj nama novakinjama i kandidaticama. Vjeronauk je predavao tako savjesno i zdušno da smo ga s oduševljenjem slušale. Novakinje su često išle k njemu na ispovijed. Njegova predavanja bila su uvijek popraćena pobožnošću prema Srcu Isusovu i Srcu Marijinu. Oduševio nas je za posvetu Srcu Isusovu pa smo to i obavile. Za uspomenu nam je p. Rupert donio sliku Srca Isusova na čijoj smo se poledini sve potpisale. I ta se slika i danas čuva u našem samostanu u Kloštru Ivaniću.“

Još jednoga zanimljivoga događaja iz toga vremena sjeća se s. Leonarda: „Godine 1959. u Kloštru Ivaniću uoči Tijelova u noći i ujutro padala je neprestano kiša. Svi su bili zabrinuti zbog tijelovske procesije hoće li se moći održati. P. Rupert je međutim cijelo vrijeme molio za lijepo vrijeme. I stvarno: kiša je prestala prije mise već oko 10 sati, tako da se procesija mogla lijepo održati. Svi su bili uvjereni da je samo p. Rupert žarkom molitvom izmolio da kiša prestane!“

P. Rupert s prvopričesnicima u Kloštru Ivaniću 1966.

ANĐEO BOLESNIH I UMIRUĆIH

Franjevački samostan i crkva u Slavenskom Brodu

Došli smo do pastoralnog područja na kojem se p. Rupert najviše istaknuo kao požrtvovan dušobrižnik, pogotovo u drugom dijelu svoga svećeničkog života: bio je to apostolat bolesnika, skrb za njihovo duhovno dobro i vječno spasenje. Taj je vid pastoralnog djelovanja p. Ruperta najviše došao do izražaja za vrijeme njegova drugog boravka u Sl. Brodu od 1975. do 1984. godine. Bila su to upravo čudesa ljubavi što ih je svojom revnošću ostvarivao. Svi su to znali cijeniti, a nadasve brodski župnici koji su, kad je iz Broda otišao, tražili njegove poglavare da mu dopuste dolaziti nekoliko puta godišnje nekoliko tjedana da obilazi bolesnike do kojih oni nisu uspijevali doći. O njegovu apostolatu bole-

snika postoje mnoge izjave osoba koje su tome bili svjedoci. Njegova skrb za bolesnike, starce, umiruće, postala je nadaleko poznata pa je tako dobio i nadimak „andeo umirućih“.

Očitovanje vjere u Euharistiju na javnim mjestima

„Bolesnici, bolnica, to je bilo na prvomu mjestu u njegovu apostolatu“, pripovijeda o. Domagoj Šimunović, njegov redovnički poglavar u Sl. Brodu te nastavlja: „Za prve petke obilazio je bolesnike u gradu i izvan grada. Ja sam odlazio u Vrbu i Ruščicu, a on čak u Kanižu, što je prilično daleko. Znali su ga u okolnim selima, jer se za njega pročulo, pa su ga često zvali. I nije mu bio problem otići biciklom i 15 kilometara tamo i toliko nazad, bila kiša ili vrućina.“ A Brođanka Kristina Kramer pridodaje i ovo: „U svome obilaženju bolesnika p. Rupert je prelazio Savu te odlazio i u Bosnu. Dolazio je sve do Derven-te, a posjećivao je i sela Koraće, Lužani i Novo Selo.“

Za njegov apostolat bolesnika veže se i onaj poznat i zanimljiv detalj koji su svi zapažali: kad je nosio sa sobom Presveto bolesnicima, naprijed na biciklu uvijek je imao cvijet! Bilo je to njegovo javno očitovanje vjere u Kristovu nazočnost u Euharistiji koju je nosio bolesnicima.

Stigao u bolnicu prije unesrećenog

„U vrijeme komunizma svećenik nije smio nepozvan ući u bolnicu i pričati bolesniku“, pripovijeda č. s. Blaženka. „Ali kad se pozvalo p. Ruperta, tada je bio brz i učinkovit. Ako se neki od bolesnika u sobi ne bi dao nagovoriti na ispovijed, p. Rupert bi bdio na koru samostanske crkve i molio za obraćenje greš-

nika i to je donosilo ploda. Jednom je došao na vrata bolničkog odjela i tražio jednog bolesnika. Sestra mu tvrdi da toga tu nema. No on ne odustaje. Kad je otiš-la po knjigu bolesnika da mu dokaže, upravo su unosili traženoga u bolnicu. P. Rupertu su naime javili da je dotični nastradao u nesreći i on je pohitio u bolnicu da mu donese utjehu sv. vjere i stigao je prije njega!“

S radnicima kroz podrumске prostorije do bolesnika

Dragica Sadlo, dugogodišnja pjevačica u crkvenom zboru Velike crkve (kako Brođani nazivaju franjevačku crkvu Presvetog Trojstva) dobro je poznavala p. Ruperta te među ostalim pripovijeda i ovo: „Koji puta se znalo dogoditi da p. Ruperta nisu pustili u bolnicu, ili su ga čak i potjerali. A on bi se onda preobukao u radničko odijelo i priključio radnicima te s njima ušao na drugi ulaz kroz podrumске hodnike, došao bi na odjel do bolesnika koji je tražio sv. ispovijed. Njega nije smetala ni kiša, ni snijeg, ni velika vrućina, ni kamenje koje su na njega u Strossmayer-

Franjevačka crkva i samostan u Slav. Brodu

rovoj ulici bacali neodgojeni dječaci. Živio je i izgarao za duše. Njegova bliska suradnica u apostolatu bolesnika u Sl. Brodu bila je gospođa Danica Grubišić. Kod nje se nalazio popis od oko 700 bolesnika koje je p. Rupert obilazio donoseći im sv. sakramente. On je stalno bio u pokretu, od jutra do mraka, po svim vremenskim prilikama i neprilikama.“

Imao dar taknuti i najokorjelija srca

„Dvadeset i dvije godine živjela sam u Slavonskom Brodu i radila u župnoj kancelariji te sam p. Ruperta dobro poznavala. Kontakti s njime bili su gotovo svakodnevni jer bi svako jutro dolazio u župu da pokupi ceduljice s imenima i adresama bolesnika koje je trebalo obići“, pripovijeda č. s. Nada Mifek, uršulinka.

Liječnica dr. Branka Majdandžić koja je radila u brodskoj bolnici kad je p. Rupert pastoralno djelovao u Sl. Brodu pripovijeda nam: „P. Rupert nam je dolazio redovito u bolnicu, a i mi smo ga zvali kad su bili neki hitni slučajevi. Imao je dar da zaista ohrabri bolesnika i da takne i najokorjelija srca. Tako sam ga pozvala bolesniku koji je umirao od raka. Živio je daleko od Boga i Crkve, drugi puta ženjen, u civilnom braku. Taj je čovjek nakon ispovijedi bio toliko sretan da me je nakon izvjesnog vremena pitao: ‘Hoće li opet doći onaj pater da me ispovijedi?’ Umro je veoma brzo nakon toga, jasno, pomiren s Bogom. Čula sam da je njegova majka blagoslivljala osobu koja je dovela svećenika njezinu sinu da se prije smrti pomiri s Bogom.“

Kad drugačije ne ide, snaga molitve pobjeđuje!

P. Mijo Hrman, franjevac koji je neko vrijeme bio zajedno s p. Rupertom u brodskom samostanu, sjeća

se i ove zgrade: „Bilo je to negdje oko 1984. U brodskoj bolnici bio je neki bolesnik kojega je p. Rupert obilazio, ali taj nikako nije htio da se ispovijedi, unatoč nekoliko pokušaja. Onda me je p. Rupert zamolio da ja pođem, a on će ostati u samostanu i moliti se da bolesnika Božja milost takne. I stvarno, tako je i bilo. Dok se on molio, ja sam pošao i ispovjedio toga bolesnika bez problema. Kad sam se vratio i rekao da je sve u redu, p. Rupert je bio toliko radostan i sretan da mi je još danas pred očima taj blaženi izraz njegova lica.“

P. Rupert u sabranju i molitvi

Donijeti Isusa čovjeku, pogotovo bolesniku, to mu je bio životni cilj!

„Kada je p. Rupert službovao u Sl. Brodu bila sam liječnica njihova samostana pa sam tako dosta kontaktirala s franjevcima“ pripovijeda dr. Zdenka Pažić. Tako sam lakše omogućivala p. Rupertu kontakt s bolesnicima u bolnici. Poznavala sam mnoge franjevce i svećenike, ali je p. Rupert bio nešto posve drugo. Bio je u pozitivnom smislu izvan ljudskih i svećeničkih klišeja. Bio je veoma inteligentan, puno više je znao i vidio nego što je pokazivao da vidi i zna. Kako je bio veliki štovatelj Srca Isusova, svima je preporučivao pobožnost devet prvih petaka. Kad se

s njime dolazilo u kontakt, veoma brzo se zamjećivalo da nije kao ostali, kao da nije prizemljen; stvarno je bio drugačiji od ostalih, kako u smislu duhovnosti tako i kao osoba, te u promicanju svetosti. A u radu s bolesnicima njemu je bilo najvažnije podijeliti sakrament sv. Pričesti. To mu je bio životni cilj. Za presv. Sakrament nije nikad rabio naziv „hostija“, ili „posvećena hostija“ nego jednostavno „Isus“. Imao je upravo potrebu da nosi i dijeli Isusa. I za ostvarenje toga cilja nije bilo metode koju ne bi upotrijebio. Stalno je imao pred sobom uvijek isti cilj: donijeti Isusa svakome, pogotovo nemoćnima i bolesnima.“

“Mi, brodski župnici, bili smo mu prezahvalni za sve što je činio za bolesnike”

Na kraju ovih svjedočanstava o apostolatu bolesnika što ga je p. Rupert obavljao u mjestima svoga službovanja, a najviše u Sl. Brodu, prenosimo izjavu mons. Stjepana Belobrajdića, slavonskobrodskog dekana. On je još jedini živući brodski župnik iz skupine brodskih svećenika koji su službovali u Slavanskom Brodu u vrijeme kada je ondje bio i p. Rupert. Mons. Belobrajdić proslavio je svoju Zlatnu misu – 50. obljetnicu svećeništva 2023. godine. Evo njegova svjedočenja:

„Karizma p. Ruperta najviše je došla do izražaja u njegovoj brizi i skrbi za bolesnike. Bilo je to još vrijeme komunističkog režima kad je pristup svećeniku u bolnicu bio otežan. Ali isto tako nije bilo uvijek lako doći do bolesnika ni po kućama. Bilo je više slučajeva da su majka ili otac ili neka starija baka željeli da se prije smrti susretnu sa svećenikom i pomire s Bogom, a da su sin ili snaha, ili već netko od ukućana, p. Rupertu zatvorili vrata i spriječili mu pristup k bolesniku. Posebna karakteristika, odno-

sno sredstvo njegova rada oko bolesnika, bio je njegov legendarni bicikl s cvijetom na gubernalu koji je bio znak da nosi sa sobom sv. Pričest. Mi, brodski župnici bili smo mu prezahvalni za sve što je činio, posebice za bolesnike. I kad je bio premješten iz Broda u Krapinu 1984. godine, molili smo njegove pretpostavljene da ga pošalju barem povremeno da obiđe bolesnike, što je on rado činio. Tako je dolazio nekoliko puta godišnje i ostajao po nekoliko tjedana nastavljajući svoj zadivljujući pastoral bolesnika.“

Dokumenti o bolničkom apostolatu p. Ruperta

O apostolatu bolesnika p. Ruperta imamo sačuvanu i pisanu dokumentaciju. To su u prvom redu knjige zvanе „Provizije“ u koje je p. Rupert svakog dana unosio točne i opširne podatke o svojim posjetima bolesnicima. Na temelju tih dragocjenih podataka načinio je p. Doma-

Bolnica u Slav. Brodu u kojoj je p. Rupert pohodio na tisuće bolesnika

goj Šimunović, gvardijan franjevačkoga samostana u Slavanskom Brodu i neposredni svjedok apostolata koji je p. Rupert obavljao s bolesnicima, sintezu apostolata bolesnika p. Ruperta i to je objavio kao članak u *Vjesniku Biskupije đakovačke i srijemske* br. 5, 2002. g. na str. 313. Naslov članka glasi: „Bolničko dušobrižništvo u Slavanskom Brodu“. Iz toga članka donosimo ovdje najvažnije dijelove:

„P. Rupert je došao u Slavanski Brod u kolovozu 1975. god. i već je od sredine 8. do kraja 9. mjeseca pohodio u navedenim bolnicama 80 bolesnika, a po kućama 346 bolesnika. (...) Godine 1982. samo u mjesecu siječnju njegov rad s bolesnicima izgledao je ovako: u bolnicama je posjetio-podijelio sakramente bolesnicima, koji su u knjizi bolesnika imenom i prezimenom navedeni uz broj sobe i odjela: a bilo ih je 246. Posjetio je i ostale bolesnike po gradu i okolici, kojih je bilo 650 (također točno navedeno: ime, prezime, ulica – selo, broj); te iste godine sveukupno je posjetio 13.850 bolesnika, od toga u bolnicama 4.022. Tako je to išlo sve do 1984. kad je premješten iz Slavanskog Broda u Krapinu.

Evo još nekoliko podataka: godine 1981. sveukupno je posjetio bolesnika 13.629, a u bolnici 4.543 bolesnika. Godine 1983. obišao ih je ukupno 14.210. Godine 1984. 12.890 (te je godine u rujnu napustio Slavanski Brod). Godine 1985. braća iz samostana nastavila su s brigom bolesnika, a broj je pao na 3.800 pohoda bolesnika. P. Rupert dolazi ponovno u Slavanski Brod i ostaje do 1988. te se opet povećava broj pohoda bolesnicima u bolnicama, gradu i okolici. (...)

Ta bliskost p. Ruperta s bolnicom pridonijela je da je već u mjesecu travnju 1990. godine, a na prijedlog Franjevačkog samostana, Radnički savjet bolnice, čiji je predsjednik bio dr. Vladimir Babić, donio

ODLUKU, broj B-II/3-1155 od 13. travnja 1990., kojom se odobrava korištenje jedne prostorije-sobe u svrhu obavljanja vjerskog obreda bolesnika-vjernika koji to traže. Tako je u Hrvatskoj, pretpostavljam, to bila prva bolnička kapelica. Zahvala pripada prim. dr. Ivi Pajiću, šefu odjela, koji se odrekao jedne svoje bolničke sobe koja je potom pretvorena u bolničku kapelicu.“ *Domagoj Šimunović, ofm*

Ova kapelica u slavonskobrodskoj bolnici s vremenom je lijepo uređena i proširena te je u njoj postavljena velika slika p. Ruperta u spomen na njegov pionirski bolnički apostolat kojim je pripremio teren za njezino osnivanje i otvorenje kao prve bolničke kapelice u slobodnoj i neovisnoj hrvatskoj državi.

Bolnica u Sl. Brodu u kojoj je p. Rupert posjećivao tisuće bolesnika i donosio im duhovnu utjehu i pomoć tijekom godina svoga boravka u tome gradu

Što je život, istinit. Život? - To je svetost. - čas
 sveti... a ova opet je život.
 (Ti laćino svetu, volimo života, ali u našem živjamo, koliko
 a mi? putu naravno! Mi idemo na putovima života, ali
 konima, punimna laći.)
 Pravo je život u nara, koji otječe u život vjani, to je svetost.
 Što je dakle svetost? - Znači, koji se naš život, a -
 ston koji se naš život, svet - kaže a ovd naša "gvančivi život"
 života, što je u Bogu. - Što je Isus Krist, koji otključuje naš život...
 Što smo mi, koji i uobilo živimo od te jedne jedine stvarnosti,
 Isus Kriste.
 Drugim riječima: svetost je sabrivo blago, intimo
 branjivo: branjivo Boga u nama.

Faksimil jednog dijela vlastoručnog pisma p. Ruperta o svetosti. Vidi prepisani tekst na str. 56-58

PATER RUPERT NAM GOVORI I PIŠE

Pater Rupert, koji je bio veliki prijatelj knjige i čitanja duhovne literature koju je preporučivao i drugima, ipak nije za svoga života dospio objaviti tiskom nijedan tekst, članak ili knjigu. S druge pak strane, mnogim svojim riječima izrečenima na vjeronauku, u propovijedima, duhovnim vježbama i obnovama, pučkim misijama, osobnim susretima, ispovijedima, a nadasve u pohodima bolesnicima, Božju poruku i njegovo svjetlo te Njegovu utjehu duboko je upisao u srca onih kojima je bio poslan kao Božji glasnik. Možemo ga donekle usporediti s Isusom. Ni Isus nam nije osobno ništa ostavio napisмено, ali je zato svoju poruku upisao u srca i duše apostola koju su nam onda oni i pismeno prenijeli.

Međutim, ponešto od pisane riječi p. Ruperta ipak se sačuvalo: to su malobrojna njegova pisma osobama koje je duhovno vodio, prigodni tekstovi za molitvene susrete, pa onda knjige „Provizija“ u koje je bilježio svoje posjete bolesnicima i Samostanska kronika koju je nekoliko godina vodio dok je službovao u Slavanskom Brodu. I iz tih malobrojnih sačuvanih njegovih tekstova najprije možemo vidjeti kako je izgledao njegov dosta čitak rukopis, a onda i nazreti njegovu duboku duhovnost i sve-tačke visine u kojima je sam duhom boravio i prema kojima je želio usmjeriti i druge.

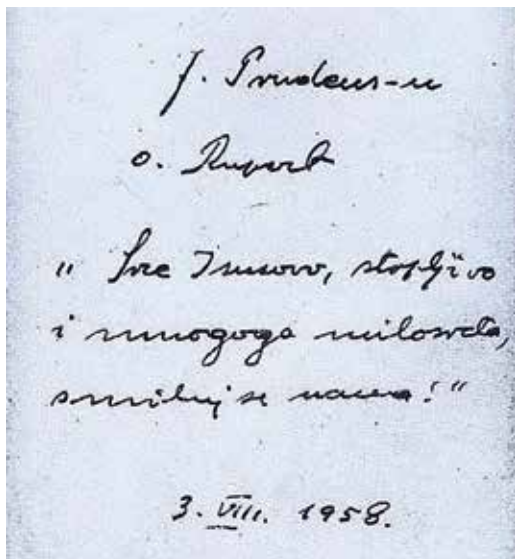
U svojim pisanim tekstovima pater Rupert je ve-oma jezgrovit, kratak. Bez puno opisivanja i formal-

nosti ulazio bi odmah u bit stvari. Često je podcrtavao ili bi pojedine riječi pisao velikim slovima radi isticanja njihova značenja.

Iz pisma osobi koja je tražila duhovnu pomoć

Nalazeći se u duhovnim teškoćama djevojka Štefica obratila se pismeno p. Rupertu za pomoć. P. Rupert joj je odgovorio 3. XI. 1958. na sve njezine dvojbe, malo ju je i prekorio, te ju pozvao na duhovnu suradnju i pomoć u svom apostolskom radu u župi u Lupoglavu koja mu je bila povjerenjena. Evo nekoliko važnijih izvadaka iz toga njegovog pisma:

„Trebaju nas posve zaokupljati veliki interesi Kraljevstva VAŠEGA i MOGA KRALJA... Križevi, bolesti, tuga, neugodnosti – ako ih trpimo za druge: onda oni nas nose, onda su svladani, tada su nam oni iza-

Rukopis p. Ruperta - posveta koju je vlastoručno napisao na sličici koju je poklonio ministrantu Josipu Prudeusu

zovi sreće! Bože, kad nam šalješ križeve, onda smo Tvoji naročiti miljenici! 'Učinit ću Te sretnom, ali ne na ovom, nego na drugom svijetu', riječi su Bezgrješne sv. Bernardici u 3. ukazanju u Lurdu...

Pišete dalje: 'Dobri su nesretni, a zli sretni!?' Tama! Zar nije sreća u Bogu?! Onima koji Boga ljube sve zajedno se okreće na dobro! Molim, zar ne mogu dobiti, koji su većina, pokazati svoju vjernost ljubljenom Bogu nego li strpljivošću u patnjama. Eto, ja Vam živo stavljam na srce ovu župu...! Tu imate 1.200 duhovne djece – radi se o jednoj župi bez svoga stalnog svećenika! – Radite za njih! Prinosite pokore uz dozvolu ispovjednika! Naročito preporučite Gospodinu bolesne, da se pomireni s Bogom presele gore! A i djecu u vezi s vjeronaukom... To je jedna od najgorih župa u Zagrebačkoj nadbiskupiji! Dajte se udubljujte u tajnu Križnog puta! 'Jer si po svojem sv. Križu otkupio svijet!'...

Pozdravlja Vas p. Rupert

Poticaaj za štovanje Duha Svetoga

Osobama koje su s p. Rupertom bile u bližem kontaktu i tražile duhovnu pomoć, pisao je pobudna pisma kojima ih je poticao na revniji i dublji duhovni život. U pismu prijatelju Filipu piše:

„Da bi se u nama Uskrsnuli što više očitovao, a mi štujemo što više Duha Svetoga. Ne malo će pridonijeti tomu i slijedeće misli: Duše Sveti, Oče ubogih i tješitelju žalosnih! Dođi i ispuni mene kao što si sišao i ispunio moju Prečistu Majku Mariju i svete Apostole. Prosvijetli me svojom milošću, upravljaj svojom mudrošću, posveti me svojom ljubavlju, oživi me svojom svjetlošću, podržavaj me svojom jakošću, spasi me svojim neshvatljivim milosrđem, a na koncu života dovedi me u nebo da Te navijeke slavim. Amen.“

Naučimo tvrdo vjerovati i još tvrđe ljubiti ono što vjerujemo

P. Rupert je svoje propovijedi brižljivo pripremao, ali se nisu sačuvala u pisanom obliku. Neke dijelove zapamtili su njegovi slušatelji pa to onda zabilježili. Sačuvala se jedna jedina u cijelosti i to zahvaljujući audio-snimci na kazetofonu koja je zatim prepisana u pisanom obliku. Evo nekoliko misli iz jedne propovijedi što ih je zabilježila u Slavonskom Brodu Dragica Saldo:

„Ljubiti Isusa znači božanski, herojski živjeti. Ne može čovjek ljubiti, a da ne vjeruje; ali jao, može vjerovati, a da ne ljubi. Naučimo u svom apostolatu tvrdo vjerovati – i još tvrđe ljubiti ono što vjerujemo. Isus očekuje s naše strane gorljivu ljubav, ljubav duha, volje, a ne čuvstava. Samo Tebe Gospodine, Tvoje Srce, Tvoju Slavu, žedu za dušama, Tebe ljubiti, raditi za Tebe, moj život je Tvoj život. Samo Tebe ljubiti i učiniti da Te drugi uzljube, Gospodine.“

Iz propovijedi o ženskoj modi

Iz jedne druge propovijedi p. Ruperta Dragica Saldo zabilježila je ovaj dio: „Ima takvog ženskog svijeta koji se često pričešćuje, a daje sablazan nepristojnom odjećom. One se dakako ne mogu same nad sobom sablažnjavati, što su odjevene kao poganke. Te duše ne ljube Isusa. O, Isuse, kad bi one Tebe doista ljubile onim žarom kojim mlada žena ljubi svoga muža, a majka dijete, tada ne bi bile sposobne cijeniti više krpnu za koju kažu da je elegantna i moderna, nego Tvoj zakon i Tvoje Srce. Što mora osjećati Isus, kad ga tako pogrđuju žene koje misle da ga smiju pohoditi, pa i primiti u odijelu koje ne dolikuje ni za kuću, ni za ulicu, a kamo li za Crkvu? O, prečista Djevice, učini čudo u katoličkim obite-

ljima! Otvori im oči, Ti prečista Majko, i daj da u našim obiteljima cvatu bijeli ljiljani čistoće.“

Boga na zemlji spoznajemo po vjeri, a u nebu ćemo ga gledati licem u lice

Tijekom svoga pastoralnog rada p. Rupert je držao mnoge duhovne vježbe i duhovne obnove sjemeništarci-ma, časnim sestrama i drugim skupinama duhovnog staleža. P. Vlado Mustać, franjevac, sačuvao je svoje bilješke iz duhovnih vježbi koje je pater Rupert u veljači 1968. g. držao franjevačkim sjemeništarcima među kojima je bio i on. Evo nekoliko misli p. Ruperta iz tih duhovnih vježbi:

„Bog je vječan i neizmjeran, a mi smo ograničeni. Zato mi ljudi Boga ne možemo savršeno spoznati na zemlji, kako će to biti na nebu. Mi ljudi Boga na zemlji spoznajemo po vjeri, a u nebu ćemo ga gledati licem u lice. To će tek biti prava spoznaja Boga. Na nebu će Bog biti sve u svemu. Bog u nebu zatrpava ponor između sebe i svetaca. Sve u svemu, vraćamo se krilu Očevu po zajedništvu Duha Svetoga.“

P. Rupert s biskupom Mijom Škvorcom na posveti kapele u Cerniku

Zapisi p. Ruperta u Kronici Franjevačkog samostana u Sl. Brodu

Svaki samostan vodi posebnu knjigu zvanu Kronika ili Historia Domus u koju se zapisuju događaji i zbivanja vezani uz samostan i redovnike koji u njemu žive i pastoralno djeluju. Tako je p. Rupert vodio Kroniku Franjevačkog samostana u Sl. Brodu od 21. kolovoza 1979. do 21. svibnja 1981. Iz njegovih zapisa dobivamo detaljnu sliku pastoralne važnosti brodskog samostana ne samo za grad Brod nego i za župe po okolnim selima kamo su oci franjevci bili pozivani od župnika na ispomoć. P. Rupert u zapisima često donosi i kratke informacije što se zbiva u Katoličkoj Crkve po cijelome svijetu budući da je svakodnevno pratio vijesti na Radio Vatikanu. U nastavku donosimo nekoliko izvadaka iz Kronike brodskog Franjevačkog samostana dok ju je p. Rupert vodio.

31. 8. 1979. - Pastoralni rad oko bolesnika. U pravilu obilazi ih se četiri puta godišnje. Pa ipak u Sl. Brodu umire 50% bolesnika bez sv. sakramenata (kako onih sa „zvijezdom“ - crveni i onih bez nje.) - Pohod naše crkve priličan. Najbolji u 11,30 sati. U deset pjevana služba Božja – mješoviti zbor pjeva.

24. 9. 1979. - Led potukao i naš vinograd. Prošle nedjelje lopovi pokrali oko 300 kg. stolnog grožđa – čitavu jednu tablu ispod plantaže.

30. 9. 1979. - Sveti Otac Ivan Pavao II. je na devetodnevnom apostolskom putovanju. Najprije je pohodio Irsku.

1. 10. 1979. - Papa je doputovao u Ameriku.

18. 10. 1979. - Danas je sv. Otac primio u audijenciju 5.000 Slovenaca. Progovorio im je na slovenskom. Papa im čestitao 12 stoljeća kršćanstva. „Već dugo nisem čul tak lepo petje“ rekao im je i zadržao se među njima sat vremena.

26. 10. 1979. - Na patru Radoslavu se možemo edificirati jer svaku slobodnu sekundu koristi u napornom radu (osobito za svoje godine, circa 65) u vinogradu. Tako nasljeđuje Isusov nazaretski život. P. Vendelin ga nadopunjava jer ga Gospodin pohađa križem bolesti pa osjeća na svojim leđima Isusovu Kalvariju. Ali sve podnosi jer ljubi Krista Raspetoga.

7. 11. 1979. - Sv. ulje za bolesnike. – Tako reći rukama hvatam činjenicu da u bolnicama oni pacijenti što s radošću i živom vjerom primaju bolesničko pomažanje, često upravo čudesno ozdravljaju. Jedan liječnik od najuglednijih na Internoj, dr. Č. koji me je prije znao napadati i javno blamirati, nedavno mi je izjavio: „Izvolite, kad vi prođete, meni je onda lakše“.

Naš „Benjamin“ p. Pero Posilović u Brodu je dobro viđen, nesebičan, spreman na svaku uslugu, spretan i brz šofer, neumoran u ispovijedanju i tražen u ispovjedaonici, prijatelj mladih, propovjednik kod sv. mise u 11,30 s najvećim brojem vjernika.

21. 11. 1979. - Danas je pater Pero, bibliotekar primio grupu od 12 arhivista i sličnih stručnjaka s pjesnikom g. Dragutinom Tadijanovićem na čelu. U mladosti je Tadijanović kao đak stanovao u našem samostanu pa je ovdje u samostanskoj tišini počeo pisati prve pjesme.

30. 11. 1979. - Sv. Otac na apostolskom putovanju po Turskoj.

10. 12. 1979. - Majka Terezija u Oslu primila Nobelovu nagradu. Obavljena je ta svečanost danas pred 1.000 čestitara. Odrekla se svečanog ručka u korist siromaha pa su ga se onda i svi odrekli u korist siromaha. Svečanost je prenosila i naša televizija. No kad je pred razglasom Majka Terezija sklopila ruke – brzo su prekinuli sliku....

28. 12. 1979. - Pastoralni izvještaj za bolesnike: u ovoj godini naš je samostan učinio 11.250 posjeta bolesnicima kojima su bili podijeljeni i sv. sakramenti.

Što je svetost i kako ju je moguće ostvariti – glavna poruka p. Ruperta

Nekoliko mjeseci nakon prvog pisma djevojci Štefici čiji su dijelovi navedeni na početku ovog poglavlja, p. Rupert joj piše drugo pismo kojim je želi oduševiti za put svetosti u zvanju koje je odabrala vođena njegovim savjetima. Ovakve misli o svetosti izlaze iz duše i pera samo onoga koji je bio duboko zahvaćen milošću, a koji je i sam hodio istim putem svetosti. Svećenik koji pokušava oduševiti osobe da idu putem kršćanske savršenosti ne bi mogao ovako razmišljati i pisati da nije sam išao putem svetosti. Može se reći da je ovo pismo Magna Charta – Velika Povelja njegova svetačkog apostolata koji se nije ograničio samo na osnovno vjersko poučavanje i dijeljenje sakramenata i brigu za spasenje duša (bolesnici), nego na upućivanje vjernika prema ostvarenju svetosti kako nas Isus potiče i poziva u Govoru na gori: „Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski.“

Premda je ovo pismo p. Rupert napisao već na početku svog svećeničkog života, 6. IV. 1959., možemo ga smatrati i njegovom duhovnom oporukom jer je već tada sažeo sve svoje najvažnije ideje koje je sam živio, koje je u svakoj prigodi promicao i priopćavao onima s kojima je kao Kristov svećenik dolazio u susret. A to je potordio i p. Zvezdan Linić svojim krasnim govorom što mu ga je održao na sprovodu. Iz ovog važnog pisma p. Ruperta, u kojem je ostavio i sliku svoje duhovnosti, donosimo najvažnije dijelove:

„Volja je Božja, da Vi budete sveti“ (Sol, 4,3). ‘Dođite, slijedite mene. Isusa’ (usp. Mt, 19, 21). „Put“ – slijedite! – Isus govori Vama te riječi! Ima samo jedna Istina, jedno Svjetlo (usp. Iv, 8, 12). Život vječni: to je On.

Što je život, istinski Život? – To je svetost. Ova je

sreća, a ova opet ljepota. Svi hoćemo sreću, volimo ljepotu, ali u našim težnjama, koliko se mi puta varamo! Mi idemo za prividnim ljepotama, iluzornima, punima laži. Prava ljepota ne vara, koja ostaje za život vječni – to je svetost.

Što je dakle svetost? – Zraka, koja se vraća Suncu, atom koji se vraća centru, život – pošto se opet našao nepresušiv izvor života, što je u Bogu. – To je Isus Krist, koji ovjekovječuje naš život. To smo mi, koji i ukoliko živimo od te jedne jedine stvarnosti, Isusa Krista. Drugim riječima: svetost je sakriveno blago, intimno kraljevstvo: kraljevstvo Boga u nama.

Ona je jedan život, ili radije sjeme života. Ona je Isus, koji raste u nama... Isus, koji je postao počelo misli, volje, sreće i snage. Svetost je asimilacija Isusa. Ona počinje s tajnom vjere i završava u tajni ljubavi. Vjera se usavršava u tajni ljubavi.

No, u čemu se sastoji svetost? Ne u čudesima koja čitamo u životopisima sv. Franje Asiškog ili sv. Terezije od Isusa. Ne pravimo pomutnje!... „izvanredno“, taj luksuz od milosti, nije bit intimnog života koji čini svetim.

Isus je bio Isus prije Tabora. Odijelo može biti makar kakvo. Substituciju svetosti čine: vjera, ljubav i žrtva.

Svetost je moguća stvarnost. Ona je djelo Boga ljubavi, Boga svemogućega, i ona je više no elan duše prema Bogu – ELAN BOGA PREMA DUŠI! Ona nije obuhvatiti Boga neobuhvatljivog, nego pustiti da On nas obuhvati. On dolazi po nas da nas uzme u naručaj i digne.

Čuje se reći: Nekoć je bilo svetaca, danas ih nema više. To je laž! Svetost je za sva vremena jer je njezin izvor nepresušiv. Ima svetaca. Ima ih mnogo, no mi ih ne poznamo. Mnogi s kojima živimo jesu sveci,

no mi prolazimo kraj njih, a da ih ne otkrivamo gledom na svetost.³

Sv. Pijo X. gledajući portret sv. Terezije od Djeteta Isusa reče: "Evo najveće svetice modernog vremena!" Tko bi to naslućivao dok je živjela? Mala sestra nije imala nešto izvanredno. Ni vremena nije imala, ni prilike. Nikad zanosa. „Što joj je nedostajalo izvanrednosti, to je bilo izvanredno u njezinu životu.“ Poinizna, sakrivena, mučena napastima, često u suhoćama za kratkog života, ona je ljubila, trpjela, žrtvovala se, istrošila za slavu Božju. – Evo uzora! Evo, što čini milost u duši koja se ne boji svetosti. Evo, što čini u srcu velika ljubav, u srcu – koje je Isus pridobio.

Pozdravlja Vas p. Rupert

Crkva Srca Isusova na obali rijeke Tibera u Rimu blizu Vatikana, u kojoj je smješten muzej znakova iz čistilišta o čemu je p. Rupert često govorio na satovima vjeronauka

³ Ova misao jest identična onome što će šezdeset godina kasnije papa Franjo isto tako izraziti ovim riječima: „I santi della porta accanto“ – sveci iz našeg susjedstva koje susrećemo, a ne prepoznamo ih kao svece. Tim riječima papa Franjo potiče vjernike da prepoznaju „svece“ u svojoj blizini.

ODLAZAK U KUĆU OČEVU

P. Rupert pred kraj svoga života u Našicama 1991.

Posljednji mjeseci života u Našicama

U srpnju 1991. p. Rupert je iz Krapine premješten u Našice za kapelana. Bilo je to posljednje mjesto njegova službovanja na ovoj zemlji. Dr. Ana Dukmenić iz Našica, koja je u p. Rupertu našla vrsnog ispovjednika, dobro se sjeća njegova kratkotrajnog boravka u tom slavonskom gradu te kaže:

„P. Rupert je došao u Našice pred sam rat. Unatoč bolesti koja se na njemu već vidjela i ovdje je nastao obilaziti bolesnike sve dok je mogao. Svakoga dana je p. Rupert bio na raspolaganju u ispovjednici za sv. ispovijed, posebice tijekom sv. mise. Mi vjernici brzo smo ga otkrili. Bio je pravi ispovjednik! Kada je rat započeo, često me je u razgovoru

hrabrio: 'Budite sigurni, Gospa nas u ratu štiti i čuva naš narod i domovinu, jer da nije Nje oni bi već davno bili ovdje i prešli preko nas. I samo nastavite moliti da nas Ona očuva i spasi od toga zla.' Kasnije smo shvatili koliko je p. Rupert bio u pravu. On je otišao s ovoga svijeta prije nego je rat završio, ali je sigurno u nebu nastavio moliti za sve nas."

Bolest i operacija u ratnom vihoru

Tijekom svog života p. Rupert nije bio ozbiljnije bolestan. Svoj veliki i uspješan apostolski rad mogao je obavljati zahvaljujući upravo dobrom zdravlju. Međutim, koncem listopada 1991. godine pojavile su se zdravstvene tegobe za koje se kasnije pokazalo da su bile veoma ozbiljne. Liječnici našičke bolnice ustanovili su da boluje od raka pa je upućen na operaciju.

Velikosrpska agresija na Hrvatsku već je bila u tijeku pa su tako i Našice došle pod udar neprijateljskih bombi i raketa. Pogođena je crkva, toranj je bio raketiran i srušen, a plamen se dizao iz cijelog krovišta. Dr. Dukmenić prisjeća se tih dana: „U toj sveopćoj pomutnji i metežu te pretrpanosti bolnice brojnim ranjenicima, došao je i p. Rupert koji je bio u teškom stanju te je smješten na internom odjelu u sobi nasuprot mojoj radnoj sobi. Kad bih uhvatila malo vremena, posjećivala sam ga, a on se tome uvijek obradovao. Pomagala sam mu kod hranjenja i u svemu drugom što je trebalo. Uz pogoršanje bolesti imao je trajno jake bolove, ali je sve strpljivo, upravo svetački podnosio i stalno je molio.“

Iz Našica na liječenje u Zagreb, a odatle istoga dana u Vječnost

Nakon operacije, premda se dobro osjećao, redovnički su poglavari ipak odlučili da se daljnje njegovo liječenje nastavi u Zagrebu. Tako je p. Rupert 5. prosinca 1991. kolima hitne pomoći prevezen u Zagreb, u franjevački samostan na Kaptol. Po dolasku u Zagreb bio je smješten u samostansku bolničku sobu na prvom katu gdje ga je brat bolničar Vitomir lijepo primio i poslužio. U samostanu, odmah je zamolio jednog redovničkog subrata za sv. isposvijed. Od stvari je sa sobom iz Našica ponio samo svoj svećenički brevijar – časoslov. Ni po čemu se nije moglo naslutiti da je kraj njegova zemaljskog života tako blizu. Tadašnji provincijal p. Mirko Mataušić odmah ga je došao posjetiti u samostanskoj bolničkoj sobi te se prisjeća tog posljednjeg susreta s p. Rupertom ovdje na zemlji:

„Kad sam ga posjetio u bolničkoj sobi u našem samostanu na Kaptolu želio sam se svakako informirati od njega samoga o njegovu stanju. Bez ikakve potištenosti zbog bolesti, bio je pokretan, dobro raspoložen i gotovo živahan. Nije davao dojam neke potištenosti zbog teške bolesti; dapače bio je upravo radostan što me je ugodno iznenadilo. Dao mi je do znanja kako je s njime zasad sve u redu i da se ne trebam zbog njega brinuti. Spremio se i legao u krevet da se odmori. Sada, prisjećajući se toga susreta u svjetlu njegove bliske smrti koju onoga časa nitko od nas nije naslućivao, rekao bih da je bio dozorio za 'odlazak' .“

Kako je bilo podne, p. Rupert je rekao bratu bolničaru da treba još izmoliti *Srednji čas* iz brevijara; bilo je to posljednje svjedočanstvo vjernosti obvezama svoga svećeništva! Brat bolničar ostavio ga je

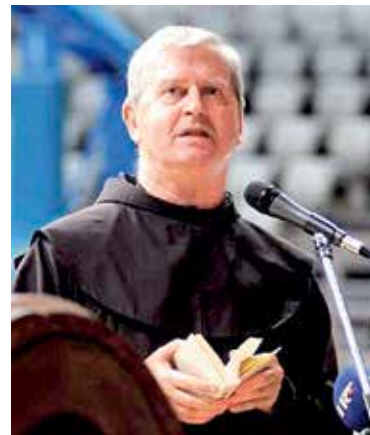
neko vrijeme samog da se odmori. Međutim, kada je oko tri sata došao u sobu da ga pogleda i vidi je li mu što potrebno, na svoje veliko iznenađenje našao je p. Ruperta ležećeg na zemlji pokraj kreveta. Brevijar je na stolu bio otvoren. Pater više nije davao znakove života. Kasnije se ustanovilo da je smrt nastupila iznenada, umro je od zatajenja srca.

Neumorni apostol umirućih umro je u krajnjem siromaštvu, slično kao sv. Franjo: na zemlji. On koji je bio veliki pokornik i koji je cijeli život izbjegavao udobnosti živeći pravo evanđeosko siromaštvo, svoje posljednje časove, odlazeći s ovoga svijeta, proveo je siromašno, umirući sam, bez ljudske utjehe i nazočnosti, ali zacijelo u Božjoj blizini u kojoj je cijeli život tako intenzivno živio. On i Bog kojem je vjerno služio konačno su se susreli, da bi od Njega primio nagradu za sve dobro koje je činio i ostavio na zemlji. Vjerujemo da su ga na ulazu u raj radošno dočekale tisuće i tisuće bolesnika koje je na zemlji providio i pripremio za ulazak u vječnost.

U *Srednjem času* časoslova toga dana koji je p. Rupert uspio izmoliti, nalaze se i ove riječi iz Psalma 119.:

K tebi, Gospodine, uzdižem dušu svoju,
U tebe se uzdam, Bože moj...
Istinom me svojom vodi i pouči me,
Jer ti si Bog, moj Spasitelj;
u tebe se pouzdajem svagda...
Ima li koga da se boji Gospodina
On će ga poučiti kojim će putem krenuti.
Duša će mu u sreći počivati...

A u *Molbenici Jutarnje* u časoslovu toga dana koju je p. Rupert sigurno prije polaska za Zagreb izmolio, Crkva moli: „Ti si, Gospodine, izvor svetosti, sačuvaj nas svetima i neokaljanima za dan tvoga dolaska!“

Fra Zvezdan Linić održao je na pogrebu p. Ruperta oproštajni govor koji bi mogao biti predložak za vatikanski dekret o herojskim krepostima p. Ruperta.

Govor p. Zvezdana Linića na pogrebu p. Ruperta

Pater Ruperta sahranjen je u franjevačkoj grobnici na Mirogoju 10. prosinca 1991. godine. Sprovodne obrede i misu zadušnicu predvodio je provincijal p. Mirko Matušić. U ime provincijskog bratstva od p. Ruperta oprostio se p. Zvezdan Linić. U svom oproštajnom govoru p. Zvezdan je opisao sav bogati apostolski i krepostan život te sve vrline p. Ruperta koje je sažeo u ovoj rečenici: „U njegovu životu otkrivamo skromnog fratra, uslužnog brata, revnog ispovjednika, žarkog misionara, čovjeka duboke pobožnosti, apostola bolesnika i pobožnika Marijina.“

Čitajući ovaj govor stječe se dojam kao da čitamo tekst dekreta o herojskim krepostima p. Ruperta! Naime, Vatikanska Kongregacija za kauze svetaca ovakvu vrst dokumenta koji se zove „dekret o herojskim

krepostima“ po Papinom odobrenju redovito obznanjuje uoči proglašenja blaženim svakog kandidata oltara. Taj cijeli govor p. Zvezdana Linića na ispraćaju p. Ruperta donosimo ovdje u nastavku.

„S poštovanjem i ljubavlju sahranjujemo za doček dana uskrsnuća mrtvo tijelo tihog i predanog franjevca oca Ruperta Rozmarića. Rodio se u Štrigovi u Međimurju prije sedamdeset godina, 2. travnja 1921. g. i u župnoj crkvi svete Magdalene na krštenju dobio ime Herman. Dioljenja su vrijedni njegovi roditelji Roman i Justina koji su Crkvu i narod obogatili velikim brojem djece (dvanaestero, od kojih šest sinova i šest kćeri) kojima su utisnuli u srce i dušu pravila života i vjere. Svoje zvanje nosi od obiteljskog doma u kojem se molilo i ljubilo Boga, a ostvaruje ga najprije ulaskom u franjevački novicijat na Trsatu godine 1939., da bi godinu potom privremenim redovničkim zavjetima postao punopravan član Franjevačkog reda u našoj Hrvatskoj franjevačkoj provinciji. Za svećenika je zaređen u Zagrebu 1947. godine.

Poslije svećeničkog ređenja možemo ga pratiti na putovima redovničke poslušnosti po cijeloj našoj Hrvatskoj franjevačkoj provinciji. Nijednom provincijalu s njime nije bilo teško. Kad je trebalo ići, išao je. Premještaji su mu bili teški jer se svim srcem darivao ljudima gdje je služio kao svećenik, ali i laki jer je svoje zavjete živio predano u volju Božju. Zato ga nalazimo u Kloštar Ivaniću kao revnog župskog zamjenika u isprašnjenju župi Lupoglav, gdje i pod cijenu prijatni po život u poratnim vremenima pater Rupert gorljivo obavlja svoju službu. Tu je bio i vjeran ispovjednik časnih sestara franjevki koje u to vrijeme dolaze u Kloštar Ivanić. Zatim ga služba vodi u Cernik, Čakovec, Klanjec, Vukovar, Slavonski Brod, Krapinu i konačno u Našice, odakle je u četvrtak, 5. prosinca prije podne, kao težak bolesnik dovezen u naš samostan u Zagreb na oporavak, da bi već nakon nekoliko sati istoga dana umro od kljenuti srca.

U njegovu životu otkrivamo skromnog fratra, uslužnog brata, revnog ispovjednika, žarkog misionara, čovjeka duboke pobožnosti, apostola bolesnika i pobožnika Marijina. U tom svjetlu možemo promotriti i neke glavne okvire njegova plodnog franjevačkog svećeničkog života.

Dugi niz godina bio je na raspolaganju ocu provincijalu kao pučki misionar gdje je god to zatrebalo. Zajedno s drugim franjevcima i u ekipama s njima, nikad u tom pogledu nije zakazao i može se slobodno reći da u posljednjih tridesetak godina dariva sebe neumorno na tom poslu sve dok je to mogao fizički činiti. Taj ga misionarski posao otkriva kao čovjeka koji želi da cijeli svijet postane svet, da se kršćani obrate i da Krist bude sve u svemu.

S tom službom povezana je i druga manje istaknuta, ali dragocjena služba ispovijedanja. Na misijama i uz misije, a isto tako i na svim mjestima gdje ga je poslušnost stavila, otac je Rupert bio ispovjednik uvijek na raspolaganju vjernicima koji su tražili tu utjehu vjere. Vjernici koji su ga u ispovjedaonici otkrili rado su se vraćali k njemu i izabirali ga za stalnog ispovjednika. Činili su to iz dva razloga: znali su da će ga uvijek naći jer je za to imao vremena i otkrili su u njemu duhovnog oca koji im je uvijek znao dati pravi lijek u tom sakramentu ljubavi. Nije mu nikada bilo teško satima ispovijedati.

Već od svojih studentskih dana izgrađivao je u sebi ljubav prema duhovnom životu i hranio ga dubokom duhovnom literaturom. Poznat je bio u provinciji kao vrstan poznavalac mističnih djela i svetaca koji su pozivali na svetost. Iz takvog duhovnog profila izrastao je čovjek i redovnik koji prihvaća život pokore i odricanja. U tome je isto tako poznat u našem provincijskom bratstvu. Koliko god je to skrivao, p. Rupert je bio čovjek strogih postova, teških odricanja od sna i drugih odricanja od svega što bi ga moglo smetati u njegovu životu sabranosti i molitve. Postaje istinit molitelj, a redovnici, svećenici i redovnice ga često zovu bilo kao duhovnog vođu, bilo kao kvalitet-

nog voditelja duhovnih vježbi i obnova. I u tom poslu učinio je mnogo dobra brojnim duhovnim vježbama želeći u svećenicima, redovnicima i redovnicama probuditi prou ljubav i istinski žar za sve što je Božje i za sve što vodi k posvećenju života. Takvoga ga otkrivaju i brojni vjernici koji vole njegova razmišljanja, njegove savjete i rado ga odabiru za duhovnog vođu. On se nikad tom poslu ne otima. Kao duhovni vođa ostaje mnogima na raspolaganju i onda kad više nije fizički prisutan u određenom mjestu i razvija u tom pogledu i duhovni utjecaj svojim pobudnim pismima.

Osobito je poglavlje oca Ruperta njegov neumoran rad s bolesnicima. Vjerujem da nije pretjerano reći da je u tome pogledu svojevrstan karizmatik, čovjek koji je upravo u tom poslu otkrio darove Božje i koga je Bog obdario fizičkom ustrajnošću i bogatstvom srca za brojne susrete s bolesnicima. Premda brojke nisu jedino mjerilo, ali je činjenica da je za prve petke znao običi i više od stotinu bolesnih noseći im sakrament života i lijek besmrtnosti. Međutim, on je za bolesne bio uvijek na raspolaganju. Gdje god je bio, taj je apostolat rado obavljao. Osobito je u tom pogledu procvao taj njegov rad dok je boravio u Slavonskom Brodu gdje je i u prijašnjim vremenima uz blagonaklonost i susretljivost liječnika i bolesničkog osoblja mogao dolaziti u bolnicu bez problema i obavljati duhovnu terapiju koja je potrebija i važnija nego mnogi drugi pokušaji pomoći bolesnicima. Otac je Rupert to dobro znao. Zato dolazi bolesnicima. Dolazi pozvan, pojavljuje se kod istih nakon izvjesnog vremena opet, pozvan i kad ne zovu; slijedi instinkt duhovnog pastira zauzetog za duše. U tom poslu bolesnici ga osjećaju kao Božjeg čovjeka, čovjeka molitve i vjere. Ne obavlja samo korektno i po propisima neki posao, nego vrši službu ljubavi. Često ostaje s bolesnicima nakon primljenih sakramenata te s njima moli krunicu ili dio krunice, a kao apostol svoju utječe i na ukućane i ti posjeti bolesnicima postaju pohodi

svim ukućanima. Vjerujem da su ga u času njegove smrti mnogi od tih staraca i bolesnih koji su preminuli sada dočekali u Božjem Kraljevstvu zahvalno i radosno. Toliko će toga ostati iz područja te njegove djelatnosti zapisano u zahvalnim srcima bolesnika i staraca koji su u ocu Rupertu doživjeli pravu Božju ljubav.

Ima još jedno poglavlje njegova života: Marija, krunica, Međugorje. Zapalio se za Međugorje zbog dubokih poruka koje Međugorje u evanđeoskoj jasnoći prenosi: mir, molitva, obraćenje, pokora. Otkriva tu ono pravo. Postaje organizator hodočašća i voditelj hodočasnika u Međugorje. Tamo ispovijeda satima i služi obraćenju vjernika. Mnoge je duše kroz taj apostolat ponovno privo k Bogu. Bilo je to osobito u vrijeme njegova boravka u Slavonskom Brodu gdje je na taj način mogao služiti kako redovitim vjernicima naših crkvi, tako i vjernicima češke ili slovačke narodnosti koji su u njemu otkrili pomoć i svjetlo u hodu prema Međugorju, prema Mariji i Isusu. Svoju ljubav za Mariju izražava najviše krunicom. Krunica je stalno u njegovim rukama; sve vrijeme koje nije ispunjeno razgovorom, ispovijedanjem, drugom molitvom prožeto je krunicom. Krunicu propagira, vjernike uči moliti krunicu i osjeća da je krunica instrument posvećenja.

Mi ćemo ga franjevci zapamtiti po nenametljivosti i jednoj uglađenoj finoći. S poštovanjem je pristupao svakom pa i najmlađem bratu. Gotovo da se može reći poput svetoga Franje i njegovih uputa: želim da svaki brat može raspolagati sa mnom kao gospodar sa svojim slugom. To se istinski osjećalo u pristupu oca Ruperta svakom bratu. Želio je služiti, a ne nametati se. Nije htio nikoga povrijediti. Pored sve ustrajnosti za Božje i nastojanja da se ostvari ono što Bog hoće, sačuvao je uvijek bratsku ljubav. U tome će ostati u dragoj uspomeni. Svojom je uslužnošću i ljubavlju znao iznenaditi: moglo ga se često vidjeti i kao mlada i kao starijeg franjevca kako pere hod-

nike, čisti sobu nekom bratu, poslužuje bolesnika, čisti cipele braći. Pranje nogu na Posljednjoj večeri bilo je za Franju izazov na poniznu ljubav prema svima, a otac je Rupert to tako vješto ostvarivao.

U ovom času s ljubavlju i zahvalnošću spuštamo njegovo tijelo u ovu najveću grobnicu naše provincije. Vjerujemo da mu je duša već u novom i kvalitetnijem zajedništvu radosti i mira, u društvu svoje braće i u zagrljaju onoga kome je kao neumoran pastir duša vjerno služio.“

Zagreb - Mirogoj, 10. prosinca 1991.

o. Zvezdan Linić, ofm

Sažalnica đakovačkog biskupa Ćirila Kosa u povodu smrti p. Ruperta

Doznajući za smrt p. Ruperta, đakovački biskup Ćiril Kos, koji je p. Ruperta dobro poznao, uputio je franjevačkom Provincijalu u Zagreb sažalnicu u ime cijele biskupije. Biskup zahvaljuje za sve dobro koje je Bog preko njega učinio tolikim dušama u Đakovačkoj biskupiji dok je u njoj boravio na službi.

Prečasni i dragi oče Provincijale,

O. Zvezdan Linić u svojoj čestitci priložio mi je i nadgrobní govor, što ga je održao povodom smrti i ukopa o. Ruperta. Koliko god takav govor bio sadržajan i objektivan, on zaista ne može ući u svu dubinu i širinu srca, uma i dobrote pok. o. Ruperta. Cijeloj Zajednici izražavam svoje saučešće, ali znam, da je Vaša žalost pomiješana s franjevačkom radošću za jedan tako bogat i redovnički proveden život.

Budući da je godinama bio u raznim službama i mjestima naše biskupije, posebno u Slavonskom Brodu, u ime svoje, i ime cijele biskupije zahvaljujem Gospodinu za sva dobra i milosti koje je udijelio njemu i našoj Crkvi po njemu!

Gospodin mu bio obilna nagrada! Počivao u miru! Pozdravlja Vas, kao i cijelu zajednicu, u Gospodinu blagoslivlje, i na daru o. Ruperta zahvaljuje:

Đakovo, 16. prosinca 1991.

*+ Ćiril Kos
biskup*

ŽIVI U TRAJNOM SJEĆANJU

Na kraju ovoga kratkog životopisa p. Ruperta, evo i nekoliko izrazitijih zaključnih izjava i svjedočanstava osoba koje su ga poznavale, s njime surađivale ili su bile primatelji njegove pastoralne skrbi i duhovnih dobročinstava. Svatko ga je na svoj način doživio u njegovu svetačkom življenju i djelovanju te istaknuo po jednu dvije vrline njegova duhovnog lika. Kao prvo, donosimo svjedočanstvo mons. Stjepana Belobrajdića, slavonskobrodske dekana, dijecezanskog svećenika čije riječi imaju posebno značenje jer nam otkrivaju kako su p. Ruperta doživljavali članovi biskupijskog klera.

Franjevačka grobnica na Mirogoju u Zagrebu u kojoj p. Rupert očekuje uskrsnuće

Bio je onaj kojemu smo se divili

Mons. Stjepan Belobrajdić, slavonskobrodski dekan:

„U ime nas biskupijskih svećenika, kao i u ime onih brodskih župnika koji više nisu među nama živima, smijem reći samo jedno: radosni smo i ponosni što smo živjeli i djelovali u Brodu kada je ovdje živio i djelovao pater Rupert. Malo je takvih svećenika koji su tako i toliko svjedočili svoje svećeništvo kao što je to činio pater Rupert. Pater Rupert kao svećenik, svojim životnim stavom i opredjeljenjem za ono što je bio, tj. za svoje svećeništvo, te svojim svjedočenjem Božje prisutnosti u ovome svijetu bio je uvijek na sebi svojstven način, meni osobno kao i cijelom Brodu, onaj kojemu smo se divili. Onako se odnositi prema Bogu, a posebno prema Euharistiji,

da se prisutnost Božja kroz Euharistiju ostvari među ljudima, nije mu bilo premca u Brodu i okolici. No nisu samo bolesnici bili oni kojima je posvećivao pozornost. Brojni svećenici, mogu reći cijela plejada svećenika, njih četrdesetak iz naše biskupije, dolazili su p. Rupertu na ispovijed. Bio je omiljeni ispovjednik svećenika. Dolazili su i profesori s bogoslovije iz Đakova. Kao redovnik i ispovjednik uživao je veliko povjerenje kod klera. Veoma mi je drago što se pokrenula ova akcija da se sačuva spomen na njega, jer ono što je on značio za ono vrijeme, to je bilo jedinstveno. Njegovo je djelovanje ubilježeno u vjerskom i crkvenom životu našega grada. Ostavio je ovdje u Brodu neizbrisiv trag. Stvarno iskreno želim da ovo što sada započinje za očuvanje uspomene na p. Ruperta i na njegovo djelo, uspije i da se razvije.“

Živi svetac koji je hodao po zemlji!

Bliska suradnica p. Ruperta u radu s bolesnicima u Slavonskom Brodu bila je gospođa Danica Grubišić. Sve do svoje smrti čuvala je popis 700 bolesnika u Brodu i okolici koje je p. Rupert obilazio i donosio im utjehu sv. vjere. Kao pisac ovih redaka posjetio sam je prije smrti u bolnici. Kad sam joj rekao razlog svoga dolaska i kad je čula da se prikupljaju podaci za životopis p. Ruperta, njezina prva rečenica bila je: „To vam je bio živi svetac koji je hodao po zemlji!“

Zidao čvrste temelje vjere u našim dušama

Dragica Sadlo, Slavonski Brod: „Zahvaljujem Gospodinu što nam je dao p. Ruperta koji je znao voditi naše mlade duše, koji je znao sazidati čvrste temelje vjere u našim dušama jer se ta vjera, i pored svih teškoća i gorčina života, nikada nije srušila. Ži-

vio je i izgarao za duše. Kako je divan Gospodin u svetima svojim!“

Duša zaljubljena u Krista

Č. s. Klaudija Đuran, uršulinka, Varaždin: „Što na kraju reći o p. Rupertu? Bio je duša zaljubljena u Krista Kralja, svojega Gospodina za čije Kraljevstvo nije mu bilo ništa teško učiniti i žrtvovati. Rekla bih za nj sa sv. Augustinom: Ubi amator, non laboratur, et si laboratur, labor amator. (Gdje se ljubi ne umara se, ako se i umara taj trud se voli). Dao nam Gospodin mnogo takvih žarkih svećenika i redovnika.“

Topio je ledena srca, obraćao najtvrdokornije

Štefica Ćorak, Zagreb: „Mnogi su ga voljeli. Sjećam ga se po čudesnom daru čitanja misli. Iako osobu nije gledao u oči, točno je znao što misli i osjeća. Unaprijed je znao neke događaje te oštrinom uma i poniznošću srca razvezivao čvorove i prorokovao ishode. Nenametljivo, istinito! Mnogi su baš o tome pričali. Svojom pobožnošću topio je ledena srca, obraćao najtvrdokornije, ali i liječio skrupulozne savjesti. Bio je doista Božji čovjek.“

Često sam ga zazivala i pomoć je stizala

Kristina Kemec, Slavonski Brod: „Nakon njegove smrti često sam ga zazivala u velikoj duhovnoj suhoći, u različitim životnim situacijama; navečer kad više nisam znala kako i kojem se svecu obratiti za pomoć u nevolji, sjetila sam se patra Rupert i rekla: ‘Pa vi najbolje znate moju životnu situaciju jer ste dolazili k nama, molim vas, pomozite mi.’ I sutradan je pomoć stizala.“

Dao Bog da ovaj svećenički i redovnički biser zasja u našem narodu!

Časna sestra Benedikta, benediktinka, Rab: „Vremena su teška i ozbiljna, no za Crkvu ona nikad nisu bila laka pa je dobro od vremena na vrijeme izvući iz anonimnosti i zaborava svijetle likove sinova i kćeri sv. Crkve, kako bi nas njihovi primjeri ohrabрили na ovom našem mukotrpnom, zemaljskom putovanju na putu prema vječnosti. Dao Bog da ovaj svećenički i redovnički biser zasja u našem narodu, ali i u čitavoj Crkvi.“

Svečana sv. Misa zadušnica u franjevačkoj crkvi na Kaptolu u Zagrebu prigodom 15. obljetnice smrti p. Ruperta 5. prosinca 2006

ODJECI SVETOSTI P. RUPERTA

P. Domagoj Šimunović na Simpoziju posvećenom p. Rupertu 2006. g. pokazuje knjige Provizije u koje je p. Rupert upisivao imena stotina i stotina bolesnika koje je posjećivao

Simpozij u Slavonskom Brodu 2006. godine

U Franjevačkom samostanu u Slavonskom Brodu, održan je u utorak, 9. prosinca 2006. simpozij posvećen p. Rupertu u povodu 15. obljetnice njegove smrti. Simpozij su zajedno s brodskim franjevcima organizirali njegovi bivši vjeroučenci, prijatelji i suradnici jer je p. Rupert kao svećenik upravo u tom gradu najduže boravio, a svojim je pastoralnim djelovanjem i apostolatom ostavio dubok trag u dušama vjernika.

O životu i djelovanju p. Ruperta u Brodu i okolici govorili su o. Domagoj Šimunović koji je u to vrijeme bio njegov redovnički poglavar kao gvardijan, preč. Stjepan Belobrajdić, slavonskobrodski dekan, dr. Božidar Nagy, isusovac, profesor na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu, dr. Branka Majdandžić, dr. Zdenka Pajić, Dragica Sadlo, Kristina Kemec i Kornelija Kramer. S. Ljiljana Radošević čitala je pisana svjedočanstva sestara uršulinki: s. Klaudije Đuran, s. Nade Mifek, s. Mirjam Šurjan i drugih kojima je p. Rupert bio ili vjeroučitelj, ili duhovni vođa, ili su kasnije s njime surađivale. P. Luka Slijepčević pročitao je oprostajni govor koji je na njegovu pogrebu održao p. Zvezdan Linić, kao i poticajne misli p. Ruperta o svetosti.

Na simpozij je iz Samobora došao i dr. Antun Rozmarić, brat p. Ruperta, koji je iznio dirljiva sjećanja na dokaze djelatne prisutnosti Božje Providnosti u njihovoj brojnoj obitelji s dvanaestoro djece. Prof. Josip Prudeus, nekadašnji ministrant p. Ruperta koji je 2008. proslavio 60. godina „ministrantskog“ staža započeto upravo u franjevačkoj crkvi u Slavskom Brodu, istaknuo je da je p. Rupert uspio okupiti u ono komunističko vrijeme 40-tak ministranata, od kojih su trojica danas svećenici, dok je iz njegovih vjeronaučnih grupa nekoliko djevojaka otišlo u časne sestre. Gospođa Dragica Zečević sve je ugodno iznenadila donijevši sandale p. Ruperta koje je čuvala kao dragocjenu relikviju i time također dokazala koliko su ga vjernici štovali i cijenili. U raspravi je p. Domagoj istaknuo zasluge p. Ruperta za otvaranje kapelice u brodskoj bolnici koja je postala prva otvorena kapelica u jednoj zdravstvenoj ustanovi u Hrvatskoj nakon demokratskih promjena.

Prijedlog za pokretanje postupka za beatifikaciju p. Ruperta

Sudionici simpozija, njih 44, na kraju su potpisali zajedničko pismo koje su uputili upravi Franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda u Zagrebu. U pismu su iznijeli prijedlog i molbu da se razmotri ima li elemenata u životu i krepostima p. Ruperta da bi se pokrenuo postupak za njegovu beatifikaciju. U pismu je priloženo i obrazloženje toga prijedloga u kojem se među ostalim ističe kako postoji „fama sanctitatis – glas svetosti“ p. Ruperta u Slavskom Brodu i okolici, a i drugdje gdje je p. Rupert pastoralno djelovao, a što je prema crkvenim propisima prvi uvjet da bi se za nekoga pokrenuo postupak proglašenja blaženim.

Također je na simpoziju iznesen prijedlog da se tijelo p. Ruperta s Mirogoja iz Zagreba prenese u franjevačku crkvu u Slavski Brod gdje bi brojni vjernici mogli posjećivati njegov grob i preporučivati se u njegov zagovor.

Simpozij je završen sv. misom u samostanskoj crkvi, koju je u konceleciji s gvardijanom o. Domagojem predvodio p. Božidar Nagy. Na kraju sv. mise otpjevana je omiljena marijanska pjesma „K suncu prosi svaka roža“ koju je p. Rupert posebno volio i često pjevao.

O p. Rupertu u katoličkim i svjetovnim medijima

Tijekom cijele 2006. godine, kad se obilježavala 15. obljetnica smrti p. Ruperta, pogotovo u drugom dijelu godine, spomen na p. Ruperta bio je prisutan u mnogim katoličkim, ali i svjetovnim medijima. U nastavku donosimo njihov popis:

- 23. VI. 2006., na blagdan Srca Isusova, u 21 sat na Radiju Mariji cjelovečernja emisija u trajanju od 90 minuta bila je posvećena štovateljima Srca Isusova. Drugi dio emisije bio je posvećen p. Rupertu kao velikom štovatelju i širitelju pobožnosti Srca Isusova. Javljali su se slušatelji koji su ga poznavali. Te je večeri odlučeno i da će se pisati njegova biografija.

- 12. X. 2006. cjelovečernja jednoipolsatna prigodna emisija u 21 sat na Radiju Mariji bila je posvećena upoznavanju svetačkog života i djelovanja p. Ruperta u povodu 15. obljetnice njegove smrti. Javljali su se mnogi slušatelji koji su ga poznavali i dali su svoje svjedočanstvo.

- 24. X. 2006. na 1. programu Hrvatskog radija bila je emisija „Duhovna misao“ u 6 i u 19 sati (nakon Vijesti) posvećena p. Rupertu. Naslov emisije bio je: Život za Boga i duše.

- 17. XI. 2006. na str. 36. časopisa *Posavska Hrvatska*, koji izlazi u Slavanskom Brodu, objavljen je pod naslovom „Pomozite u pripremi biografije“ poziv svima koji su poznavali p. Ruperta da pošalju svoje priloge.

- 6. XII. 2006. posvećen je dio večernje emisije na Radiju Mariji p. Rupertu i 15. obljetnici njegove smrti koja se navršila dan prije, tj. 5. XII.

- 10. XII. 2006. Radio Slavonski Brod velik dio svoje večernje emisije posvećuje p. Rupertu u povodu simpozija koji je o njemu održan dan prije u Slavanskom Brodu.

- 13. XII. 2006. Informativna katolička agencija IKA objavljuje vijest o obilježavanju 15. obljetnice smrti p. Ruperta i održanom simpoziju u Slavanskom Brodu. Vijest prenose i ostali katolički mediji.

- 15. XII. 2006. tjednik *Fokus* na 63. str. donosi članak pod naslovom „Neumorni dušobrižnik bolesnika“.

- 17. XII. 2006. sarajevski *Katolički tjednik* na str.

24. donosi vijest o 15. obljetnici smrti p. Ruperta i njezinu obilježavanju.

- 25. XII. 2006. božićni broj *Glasa Koncila* objavljuje članak o održanom simpoziju u Slavanskom Brodu posvećenom p. Rupertu.

- Časopis FRS *Brat Franjo* br. 1 od 2007. na str. 27. donosi članak o p. Rupertu u povodu 15. obljetnice njegove smrti pod naslovom „Život za Boga i duše – o. Rupert Rozmarić.“

Biografija, umjetnička slika, male slike, web-stranica, FB-profil, dokumentarni film ...

U siječnju 2009. g. izlazi prva opširna biografija p. Ruperta koju izdaje Hrvatska franjevačka provincija sv. Ćirila i Metoda; životopis je objavljen u biblioteci „Brat Franjo“, Priručnici, knjiga 13. Ta biografija s mnogim ilustracijama ima 236 stranica.

Da bi se informacije i poznavanje p. Ruperta i njegova svetačkog života što bolje proširili u katoličkoj javnosti, tiskano je prvo izdanje njegovih sličica s molitvom za dobivanje milosti i uslišanja po njegovu zagovoru.

Godine 2010. p. Rupert dobiva i svoju internet-sku stranicu na kojoj su objavljeni brojni podaci o njegovu svetačkom životu. Tu se u PDF-u, slobodna za preuzimanje, nalazi i cijela njegova biografija objavljena 2009. godine, kao i mnogi drugi sadržaji. Pogotovo su zanimljiva uslišanja koja su se dogodila po zagovoru p. Ruperta: <https://putksuncu.hr/pater-rupert-zivot-za-boga-i-duse>

Akademski slikar Anto Mamuša (Novi Travnik) 2016. g. izrađuje veoma uspjetu umjetničku sliku P. Ruperta od koje je odmah načinjeno i drugo izdanje sličica p. Ruperta.

Trideseta obljetnica smrti p. Ruperta svečano je

obilježena u Slavonskom Brodu 5. prosinca 2021.

U godini 2023. dobio je p. Rupert i svoj profil na Facebooku na kojem se objavljuju najvažnije pojedivosti iz njegova svetačkog života kao i uslišanja po njegovu zagovoru.

Iste godine snimljen je i dokumentarni film o p. Rupertu. Ideju za snimanje filma pokrenula je, te potom i ostvarila, karizmatička zajednica „Nanovo rođeni“ iz župe sv. Stjepana u Zagrebu – Botinec.

MOLITVA za zagovor p. Ruperta

Nebeski Oče, tvoj nam je vjerni sluga, pater Rupert ostavio divno svjedočanstvo ljubavi prema tebi i bližnjemu. Živio je samo za te i za duše koje su mu kao svećeniku bile povjerenice. Prepoznavao je Isusa u svakom bolesniku i siromahu. Kao revni štovatelj Božanskoga Srca Isusova neumorno je radio da se tvoje Kraljevstvo proširi u srcima mladih i odraslih. Nastojeći da svaka duša živi u milosti, spremno je pa sakramentu pokore pomirivao tolike duše s tobom. Uvjereni smo da se sada nalazi kod tebe u nebeskom blaženstvu koje mu je tvoje milosrđe udijelilo za mnoge njegove molitve, pokore, brojna dobra djela i krepostan život. Molimo te da nam primjer njegova svetog života pomaže te da i mi idemo putem kršćanske svetosti koji nam je svojim primjerom pokazivao. Po njegovu zagovoru udijeli mi milost za koju te sada molim... ako je to na korist mome vječnom spasenju, a tebi na slavu. Po Kristu Gospodinu našem. Amen. – Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

USLIŠANE MOLITVE I PRIMLJENE MILOSTI PO ZAGOVORU P. RUPERTA

Često ga zazivala i pomoć je stizala

„Poznavala sam p. Ruperta veoma dobro jer je posjećivao našu obitelj u Sl. Brodu. Nakon njegove smrti često sam ga zazivala u velikoj duhovnoj suhoći. U različitim životnim situacijama, navečer kad više nisam znala kako i kojem se svecu obratiti za pomoć u nevolji, sjetila sam se patra Rupert i rekla: “Pa vi najbolje znate moju životnu situaciju jer ste dolazili k nama, molim vas, pomozite mi.” I sutradan je pomoć stizala.“

Kristina K., Slav. Brod

Osmi dan devetnice dobila posao

„Godinu i osam mjeseci tražila sam posao. Nisam ga uspijevala pronaći unatoč svojim visokim kvalifikacijama. Onda mi je fra Smiljan Kožul dao sličicu s molitvom p. Rupertu i rekao da se njemu molim za posao. Počela sam moliti molitvu sa sličice i osmi dan od početka moje molitve, hvala Bogu, dobila sam stalni posao u struci. I danas radim na tom poslu. Hvala dragom Bogu i pateru Rupertu na danoj milosti!“

Ana B., Zagreb

Često uslišane molitve

„Sličicu p. Ruperta s molitvom dobio sam prije nekoliko godina od p. Smiljana. Tu sam molitvu često molio u raznim potrebama i uvijek sam bio uslišan. Posebno bih istaknuo zadnji slučaj kada sam morao napraviti pretrage koje bi pokazale širenje bolesti. Bogu hvala, nalazi su bili dobri. I dalje sam se molio za zagovor patra Rupert za uspješan nastavak liječenja i liječenje je sretno završilo.“

Ivica B., Zagreb

Tijekom devetnice dobio čak tri uslišanja

“Nakon prestanka s alkoholom i cigaretama počeo sam se više moliti. Našao sam sličicu p. Ruperta i počeo moliti devetnicu za moju djecu. Prije nego što sam devetnicu završio, uslišale su mi se molitve. Sin mi se zaposlio u Njemačkoj. Jedna i druga snaha su se također zaposlile. I još nešto najvažnije: kćerka mi je dobila sina, a uskoro će dobiti i kćerku. Tako sam zahvalan ovome svecu, p. Rupertu Rozmariću. Ne mogu reći koliko sam mu zahvalan. I nadalje mu se molim. Unaprijed hvala ako ovo objavite jer mi se isplatilo moliti. Dobio sam što sam želio.“

Marko J., Svilaj kod Slav. Broda

Brat dobio posao i prestao piti

U crkvi Svetog Križa u Zagrebu dobila sam sličicu p. Ruperta s molitvom za njegov zagovor. Odmah sam počela moliti p. Rupertu za svoga brata koji je bio bez posla, a k tomu postao je i kronični

alkoholičar. Nakon samo nekoliko dana kako sam počela moliti devetnicu moj je brat dobio posao i na minimum smanjio konzumaciju alkohola. A u jednoj nesreći koja ga je zadesila i mogla završiti tragično pomogao je p. Rupert i spasio ga je. Hvala p. Rupertu što moli za njega!“

Ana V., Bjelovar

Položila sve ispite, diplomirala i upisala se na daljnji studij

„Prošle godine upisala sam apsolventsku godinu. U devetom mjesecu ostalo mi je šest ispita. Počela sam moliti devetnice patru Ruperta, jednu za drugom kroz dva mjeseca. I uspjela sam sve ispite položiti upravo na nevjerojatan način i diplomirati koncem godine; potom sam ponovno po zagovoru patra Ruperta bez problema upisala drugu visoku školu za koju sam isto molila. Mnogim ljudima sam svjedočila o zadobivenim milostima. Jedan dečko kad je čuo što pričam isto tako je počeo moliti tu molitvu i po zagovoru p. Ruperta položio je državni ispit. Kaže da mu nije jasno kako, da je to čudo! Zahvaljujem p. Rupertu za sve primljene milosti koje mi je izmolio kod Boga.“

Dora C.

Umirovljenica pronašla honorarni posao

„Ispred crkve na Trsatu našla sam sličicu s molitvom za milost po zagovoru p. Ruperta. Kako sam u mirovini, a mirovina mi je veoma malena, trebao mi je dodatni posao. Počela sam se moliti patru Rupertu. Jako sam ga molila da mi pomogne i pomogao mi je! Našla sam posao čišćenja i pomažanja jednoj staroj nemoćnoj gospođi. Upravo je to

bila moja molitva svetom Rupertu da za sebe nešto zaradim, da sebe malo pomognem i da učinim neko dobro djelo za drugoga. Jako sam zahvalna svetom patru Rupertu i molim da ga i Crkva proglasi svetim.“

Rozalija Č., Volosko (Opatija)

Ozdravila nakon 25 godina

„Bolovala sam dvadeset i pet godina od upalnih bolesti kojih se nisam mogla nikako riješiti čak niti uz najbolju skrb doktora i raznih pretraga po najpoznatijim univerzitetima od RH pa do Njemačke. Ali nije ništa pomoglo. Jednog dana prije dvije godine moja sestrična mi daruje sličicu i molitvu p. Rupertu. Odmah počinjem devetnicu za milost ozdravljenja po njegovu zagovoru. Nakon izmoljene samo jedne devetnice NIKADA VIŠE OD TOGA DANA NISAM SE RAZBOLJELA, a borila sam se s tom bolešću više od 25 godina. Hvala dragom Bogu i hvala patru Rupertu što me zagovarao i molio Nebeskog Oca za mene.“

A. M., Njemačka

Sin dobio stalan posao

„Moja obitelj je porijeklom iz Letnice. Doselili smo se u Lupoglav 1993. za vrijeme Domovinskog rata. Tu je p. Rupert deset godina službovao kao svećenik. Imam desetero djece. Moj mlađi sin, osmi po redu, učio je za automehaničara. Za vrijeme trogodišnjeg školovanja išao je na praksu u poduzeće Zubak. Šef nije bio s njime zadovoljan i rekao da nema šanse da dobije kod njih zaposlenje. Kad je završio školu prošle godine, ipak je dobio kod Zubaka zaposlenje, ali privremeno na samo tri

mjeseca i to su mu produživali četiri puta s upozorenjem da nema nikakvog izgleda da dobije stalan posao. Kada sam vidio da je situacija ozbiljna, počeo sam sa suprugom moliti devetnicu p. Rupertu sa sličice koju nam je prije dvije godine podijelio jedan svećenik kad je bio kod nas u Lupoglavu. Izmolili smo samo jednu devetnicu p. Rupertu i na naše ugodno iznenađenje sin je ipak dobio rješenje da se prima u stalni radni odnos. Ovime zahvaljujem p. Rupertu na dobivenoj milosti po njegovu zagovoru.“

Marko P., Lupoglav, Dugo Selo

U svakoj situaciji zagovor p. Ruperta pomaže

„Tijekom ove godine studija skoro za sve ispite i seminare molila sam zagovor patera Ruperta. Želim posebno istaknuti jedan ispit za koji sam učila, također uz devetnicu p. Rupertu. U ispitu su došla točno ona pitanja koja sam znala super i najbolje sam ga napisala na tom roku od svih studenata! Kad god bih se našla u nekoj situaciji u kojoj nisam znala što bih i kako bih, započinjala sam s devetnicom i uzdala se u milosti po zagovoru p. Ruperta. I svaki put bih dobila neki poticaj, neki odgovor, izlaz iz situacije koje do tada nisam vidjela. Bez obzira da li sam molila za sebe ili za druge, molitve po zagovoru p. Ruperta su bile uslišane. Zahvaljujem ovim svjedočenjem p. Rupertu na svim uslišanijima.“

Kristina, Zagreb

Oslobođen od strahova i sretno se oženio

„Nekoliko mjeseci prije nego sam se trebao vjenčati pojavili su se kod mene neobični strahovi čak i na najobičnije svakodnevne stvari poput mraka, sjene i slično, što mi je uzrokovalo i stalnu nesanicu. Obavio sam više duhovnih razgovora, a u jednom od njih fra Smiljan me je ohrabrio i dao sličicu s molitvom za milost po zagovoru p. Ruperta. Počeo sam svakodnevno moliti tu molitvu, često zajedno sa svojom zaručnicom. Ujedno sam zatražio i mišljenje psihijatra i dao mi je određene lijekove koji, međutim, nisu pomagali. Uz suglasnost liječnika prekinuo sam s uzimanjem lijekova, ali sam nastavio s molitvom p. Ruperta. I strahovi su počeli nestajati, a san se normalizirati. U trenutku sklapanja ženidbe više nisam imao nikakvih strahova. U braku sam još nekoliko prvih mjeseci nastavio s molitvom patru Rupertu dok i sjećanja na te strahove nisu potpuno nestala. Hvala patru Rupertu što me je zagovarao kod Isusa i što sam zdrav i oslobođen od strahova.“

Toni M., Zagreb

Nakon ustrajne molitve sin dobio posao

„Majka sam troje odrasle djece. Najmlađi sin završio je školu. Radio je u svojoj struci samo pet mjeseci. Bio je na burzi tri godine. Ali od ozbiljnog posla ništa. U molitveniku sam imala sliku i molitvu za zagovor p. Ruperta i počela sam moliti. Događalo mi se da sam molitvu prekidalala, ali sam uvijek započinjala ponovno da sin uspije naći posao. I moj je sin krajem godine dobio posao. Hvala i slava Gospodinu i zagovoru p. Ruperta. Toplo preporučam svakom tko ima problema neka moli,

hodočasti i posti. Dragi Bog će uslišati svaku našu molitvu po zagovoru p. Ruperta i drage Majke Božje.“

Sanja J., Odra (kraj Zagreba)

P. Rupert zamjenjuje sv. Antu

„Dobro je poznato svim štovateljima sv. Ante kako on pomaže u pronalaženju izgubljenih ili zagubljenih stvari. Obzirom da i Hrvati imaju jednog franjevca kandidata za proglašenje blaženim, počeo sam zazivati pomoć p. Ruperta u pronalaženju izgubljenih stvari. I upalilo je. Kad god sam ga zazvao, ili ga i malo duže zazivao, pomagao je, koji puta i na izvanredan način. Od tada mu se redovito obraćam molitvom u takvim situacijama i javno mu zahvaljujem na dosadašnjoj pomoći.“

T. V., Zagreb

Pomirila se s mužem

„Nakon što sam izmolila devetnicu p. Rupertu moja je sestra nakon više mjeseci progovorila sa svojim mužem. Molim i dalje njegov zagovor.“

S. Bl.

Nakon samo jedne molitve bolovi potpuno nestali

„Želim posvjedočiti snagu zagovora patera Ruperta. Jednom našem zaposleniku u poduzeću u kojem radim u Švicarskoj, upalo je nešto u oko dok je bušio strop. To se dogodilo polovinom mjeseca srpnja 2023. godine. Nakon nekih mjesec dana smetnji i grebanja u oku otišao je okulisti koji je ustanovio da je u oku ostao komadić metala. To je uklonio, dao mu kapi i upozorio ga na bolove. Bolovi su odmah počeli, bili su nesnosni, glava mu je pucala, a oko je bilo jako krvavo.

Bolovi su trajali četiri dana. Kad sam to doznala, odmah sam izmolila molitvu pateru Rupertu; i su-tradan kad se bolesnik probudio, bolova više nije imao! Nema ih ni dan danas, a prošlo je od tada već tri tjedna. Hvala pateru Rupertu i dragome Bogu!“

C. M., Švicarska

P. Rupert pomogao molitvom u oslobađanju Varaždina od agresorske JNA

Dipl. ing. Čedomil Cesarec dobro je poznat u Varaždinskoj županiji, ali i izvan nje, zbog svoje jedinstvene uloge i velikih zasluga na početku i tijekom Domovinskog rata kada je

svojim mudrim, hrabrim i razboritim upravljanjem zajedno sa svojim suradnicima bez većih žrtava oslobodio Varaždin i cijeli sjeverozapadni dio Hrvatske od okupatorske prisutnosti JNA. Međutim rijetki su oni koji znaju, pa to sada ovdje posebno ističemo, da je ing. Cesarec nećak patra Ruperta; sin je njegove najstarije sestre Marije pa mu je p. Rupert bio ujak. Odgojen je u pravom kršćanskom duhu, a njegov ujak bio mu je pravi uzor.

Na početku demokratskih promjena pun rodoljubnih osjećaja, svijesti i dužnosti prema svome narodu ing. Cesarec stavio se na raspolaganje domovini i novim hrvatskim vlastima. U srpnju 1990. izabran je za predsjednika Izvršnog vijeća Skupštine općine Varaždin te je u toj službi riješio brojne probleme nastale raspadanjem tadašnje jugoslavenske države. Ali kako je to uspio? Budući da potječe iz prave kršćanske obitelji u kojoj ga je njegova

majka, sestra p. Ruperta, odgajala u vjeri koja mu je bila temelj i oslonac za cijeli život, pogotovo u Domovinskom ratu, evo što nam on sam o tome kaže:

„Već u prvim danima po preuzimanju funkcije shvatio sam da bez velike Božje pomoći to neće biti moguće izvesti, pa sam se utekao Majci Božjoj te obnovio i vratio Njezin kip na staro mjesto na ulazu u centar grada Varaždina da nas čuva; taj su Gospin kip komunisti još davno bili uklonili, a sada je došao na svoje staro mjesto.“

Kako su se okolnosti u državi mijenjale, a ratna opasnost rasla, odlukom Predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana u rujnu 1991. ing. Čedomil Cesarec imenovan je predsjednikom Općinskog kriznog štaba. I u toj ulozi uz pomoć svojih suradnika suočava se s ratom koji zahvaća i Varaždin. Ing. Cesarec nastavlja svoj izvještaj:

„Ratna djelovanja JNA počela su 15. rujna 1991. g. granatiranjem Varaždina i raketiranjem aerodroma Varaždin. Tako nam je preko noći glavni zadatak postao oslobođenje sjeverozapadne Hrvatske od agresorske tzv. JNA, koja je ostvarujući velikosrpsku ideologiju bila glavni realizator ratnog udara na Hrvatsku. Za svoj su pakleni naum upotrijebili 32. korpus tzv. JNA čija je komanda bila smještena u Varaždinu, a zona odgovornosti se prostirala na cijelu sjeverozapadnu Hrvatsku sa ciljem rušenja mlade demokratske vlasti; zajedno sa svojim generalštabom, vojskom od 1200 vojnika i oficira, ogromnom ratnom tehnikom započeli su agresiju na hrvatski narod tj. Varaždinca kojoj se pak suprotstavio goloruki narod. Nije nam preostalo ništa drugo nego se sjetiti riječi bl. Kardinala Stepinca: ‘Kad vam oduzmu sve, ostaju vam dvije ruke. Sklopite ih na molitvu i tada ćete biti najjači’. Stavili smo krunice oko vrata i krenuli u protunapad da bi nakon sedam dana ra-

tovanja, sami Varaždinci udruženi s Međimurcima, Novo-Marofčanima, Ivančanima, i Ludbrežanima, vojno porazili taj zloglasni 32 korpus JNA.

Iz ovoga se jasno vidi da se u ovom slučaju radi o Božjem Milosrđu koje je izmoljeno po zagovoru i zaštiti moga svetoga ujaka patra Ruperta!

Najsretniji sam bio kad je služena javna Sveta Misa na varaždinskom korzu u znak zahvalnosti Bogu za oslobođenje Varaždina 1991. g. i kad smo unatoč otporima podigli Križ Zahvalnosti prilikom proslave 20. obljetnice oslobođenja uz crkvu sv. Nikole, biskupa, najstariju župnu crkvu u Varaždinu.“

Varaždin, 30. rujna 2023. g.

dipl. ing. Čedomil Cesarec

Opširniji tekst opisa oslobođenja Varaždina u čemu je molitvom i svojim zagovorom pomogao p. Rupert nalazi se na internetskoj stranici p. Ruperta na ovoj poveznici:

<https://putksuncu.hr/uloga-cesarca-neca-ka-p-ruperta-u-obrani-varazdina>

PUBLIKACIJE O PATRU RUPERTU

1. Biografija Patra Ruperta:

B. Nagy, DI: PATER RUPERT - ŽIVOT ZA BOGA I DUŠE

Zagreb, 2009. - 236 str. - Opširan životopis p. Ruperta s mnogim svjedočanstvima osoba koje su ga poznavale. Životopis je dostupan u pdf-formatu na web stranici p. Ruperta:

2. P. Rupert u knjizi o Vukovaru

Dr. Tomislav Mišir iz Osijeka objavio je svoja sjećanja na p. Ruperta, koji mu je bio vjeroučitelj, u svojoj knjizi: „NOVO DOBA“ u Vukovaru – Kronika jednog Vukovara, knjiga treća. Osijek, 2007., str. 113-118. - Isti taj tekst ponovno je objavljen u biografiji p. Ruperta na str. 226-231.

3. Pater Rupert na Internetu – web stranica:

<https://putksuncu.hr/pater-rupert-zivot-za-boga-i-duse>

4. Prezentacija o Patru Rupertu. Ilustrirani prikaz njegova života:

<https://bit.ly/prezentacija-o-p-rupertu>

5. Facebook profil:

Pater Rupert Rozmarić, OFM

6. Dokumentarni film o p. Rupertu

U godini 2024. dovršava se snimanje filma o p. Rupertu. Bit će dostupan na Youtube kanalu „Nanovo rođeni“.

7. E-mail:

paterupert@gmail.com
putksuncu@putksuncu.hr

8. Telefon:

00385.98.546.806

9. Franjevački samostan

Kaptol 9, 10000-Zagreb. (U ovom je samostanu p. Rupert umro 5. 12. 1991.)

BILJEŠKA O PISCU

Dr. BOŽIDAR NAGY, DI rođen je 1941. u Bedekovčini u Hrvatskom zagorju. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Slavonskom Brodu 1960. gdje mu je tijekom tri godine p. Rupert Rozmarić bio vjeroučitelj. 1961. ulazi u red Družbe Isusove u Zagrebu. Teološke studije završio je 1972. u Rimu. Za svećenika je zaređen u Zagrebu 1971. Doktorira u Rimu 1978. disertacijom o bl. Ivanu Merzu. Po završetku studija predaje kao profesor na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu i vodi studentsku zajednicu u Bazilici Srca Isusova. Godine 1982. postaje urednik Hrvatskog programa na Radio Vatikanu, a od 1988. vrši dušobrižničku službu za Hrvate u Parizu do 1993. Nakon službe kao profesora i vjeroučitelja u Osijeku predaje od 1998. na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu. Još od 1972. vodi postupak za kanonizaciju bl. Ivana Merza. Boraveći na službi u Rimu pokrenuo je inicijativu za osnivanje Doma hrvatskih hodočasnika koji je utemeljen 1987. godine. Objavio je nekoliko knjiga i mnoge članke od kojih je prvi bio posvećen p. Rupertu Rozmariću. (Glasnik Srca Isusova, br. 6, 1966.)

SADRŽAJ

Predgovor	5
Životni put patra Ruperta	9
Na izvorima duhovnosti	17
Revni kristov Apostol.	25
Misionarsko djelovanje u Lupoglavu.	35
Anđeo bolesnih i umirućih	41
Pater Rupert nam govori i piše	51
Odlazak u kuću očevu	61
Živi u trajnom sjećanju	73
Odjeci svetosti p. Ruperta	77
Uslišane molitve i primljene milosti po zagovoru p. Ruperta	83
P. Rupert pomogao molitvom u oslobađanju Varaždina od agresorske JNA	90
Informacije o patru Rupertu	93
Bilješka o piscu	94

„U ime svoje i u ime cijele biskupije zahvaljujem Gospodinu za sva dobra i milosti koje je udijelio p. Rupertu i našoj Crkvi po njemu! Gospodin mu bio obilna nagrada! - + *Ćiril Kos, biskup đakovački (u pismu-sažalnicu franjevačkom Provincijalu prigodom smrti p. Ruperta)*

„U njegovu životu otkrivamo skromnog fratra, uslužnog brata, revnog ispovjednika, žarkog misionara, čovjeka duboke pobožnosti, apostola bolesnika i pobožnika Marijina.“ - *Fra Zvezdan Linić u govoru na pogrebu p. Ruperta*

„U ime nas biskupijskih svećenika, kao i u ime brodskih župnika smijem reći samo jedno: radosni smo i ponosni što smo živjeli i djelovali u Brodu kada je ovdje živio i djelovao pater Rupert. Malo je takvih svećenika koji su tako i toliko svjedočili svoje svećeništvo kao što je to činio pater Rupert. Ostavio je ovdje u Brodu neizbrisiv trag.“ - *Mons. Stjepan Belobrajdić, slavonskobrodski dekan*

„To vam je bio živi svetac koji je hodao po zemlji!“ - *Danica Grubišić*

„Bio je duša zaljubljena u Krista Kralja, svojega Gospodina za čije Kraljevstvo nije mu bilo ništa teško učiniti i žrtvovati.“ - *č. s. Klaudija Đuran, uršulinka, Varaždin*

„Zahvaljujem Gospodinu što nam je dao p. Ruperta koji je znao voditi naše mlade duše, koji je znao saziđati čvrste temelje vjere u našim dušama jer se ta vjera, i pored svih teškoća i gorčina života, nikada nije srušila.“ - *Dragica Sadlo, Slav. Brod*

ISBN 978-953-231-201-0

9 789532 312010